

Arrest

nr. 321 346 van 7 februari 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESSEN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 10 december 2022, dient op 13 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 13 januari 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 21 november 2023.

1.3. Op 31 januari 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U bent soennitisch moslim. U bent afkomstig uit het dorp Sarjal, Khewa district in Nangarhar provincie. U ging tot de negende graad naar school en volgde koranlessen. Naast Pashtou, spreekt u een beetje Dari. U bent verloofd. Op het moment van de machtsovername verhuisden u en uw gezin naar het huis van uw paternale oom in de regio Qasaba in Jalalabad.

Een jaar voor de machtsovername begon uw vader te werken in een grote gevangenis in Jalalabad. Hij was hoofdverantwoordelijke voor de bewaking van de gevangenen. Hiervoor werkte hij als leerkracht in de politieacademie. Uw vader werkte, in totaal, ongeveer veertig jaar voor de nationale politie. Een aantal maanden voor de machtsovername ontving uw vader een dreigbrief van de taliban. De taliban vroeg uw vader om hun leden die gevangen zaten, vrij te laten. Uw vader weigerde dit en ontving twee weken later een tweede dreigbrief waarin stond dat zijn zoon ontvoerd en gedood zou worden. Op het moment van de machtsovername belde uw vader naar jullie met de boodschap dat jullie het dorp moesten verlaten. Uw paternale oom kwam jullie ophalen en uw vader ging rechtstreeks van zijn werk naar het huis van zijn broer in Jalalabad. Vijf à zes dagen na de overname, doorzocht de taliban jullie huis in Sarjal. Vijftien dagen na de machtsovername werd er besloten dat u en uw vader Afghanistan moesten verlaten. Aan de grens tussen Iran en Turkije raakte u uw vader kwijt.

Twee à drie maanden na de overname, gaf de taliban een dreigbrief af aan de imam in jullie dorp. Deze gaf de brief door aan uw paternale oom. In de brief vroeg de taliban uw vader om zichzelf bij hen aan te melden.

Na een reis van ongeveer zestien maanden, via onder andere Iran en Turkije, kwam u omstreeks 10 december 2022 aan in België. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 13 december 2022.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende kopieën voor: uw taskera, de bankkaart, badge en certificaten van uw vader, foto's van uw vader op zijn werk en een dreigbrief.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedurele redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichten.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico heeft op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest gedood te worden door de taliban omwille van uw vader zijn werk bij de nationale politie (CGVS, p.13, 18).

Echter, werden uw verklaringen gekenmerkt door verschillende vaagheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw vluchtrelaas en uw vrees.

Vooreerst, was het profiel van uw vader als lid van de nationale politie niet geloofwaardig. U kon enkel zeggen dat uw vader veertig jaar voor de nationale politie werkte (CGVS, p.7). Hij was volgens u werkzaam als leerkracht in de politieacademie en in een grote gevangenis in Jalalabad (ibid.). Ondanks dat uw vader veertig jaar werkzaam was bij de politie kon u verder niet veel informatie meer geven. U wist niet waar de academie zich bevond of wat de exacte naam van de gevangenis was (CGVS, p.7-8). Over zijn werk in de academie kon u enkel zeggen dat hij er leerkracht was (CGVS, p.8). U wist niet waarom hij met zijn werk daar stopte en in de gevangenis begon, wat zijn rang was of hoeveel hij verdiende (ibid.). Over de inhoudelijke invulling van uw vader zijn werk kon u ook zo goed als geen informatie geven (CGVS, p.8-9). Door uw zeer beperkte verklaringen in verband met het werk van uw vader, kan hier dan ook geen geloof aan worden gehecht. Dit heeft een negatieve invloed op uw gehele vluchtrelaas en uw vrees. Aangezien uw vrees en de vervolgingsfeiten verband houden met het werk van uw vader, kan hier automatisch ook geen geloof aan worden gehecht.

Bovendien, wijst uw gebrek aan kennis ook op desinteresse in de algemene situatie en uw eigen situatie. Zo, gaf u aan dat zowel uw moeder als paternale oom beter op de hoogte waren van het werk van uw vader (CGVS, p.9, 11). Echter, hebt u hen nooit om meer informatie gevraagd (ibid.). Dit ondanks dat u nog steeds contact met hen hebt (CGVS, p.11-12). Nog merkwaardiger is het feit dat u samen met uw vader Afghanistan verliet, maar hem ook niet om meer informatie over zijn werk vroeg (CGVS, p.9). U verklaarde dat u de informatie niet nodig had (ibid.). Aangezien het werk van uw vader de rechtstreekse aanleiding was van uw vrees en van uw vertrek uit Afghanistan is het niet geloofwaardig dat u zo weinig informatie kon geven. Dit ondanks dat u duidelijk de mogelijkheid had om beter op de hoogte te zijn. Er kon verder verwacht worden dat u op z'n minst op de hoogte was van de documenten die u voorlegde ter ondersteuning van uw verklaringen. Echter, kon u ook over de documenten bijna niets zeggen. U wist enkel dat één van de

documenten de bankkaart van uw vader was, dat de certificaten iets met zijn werk te maken hadden en dat uw vader samen met zijn vrienden op de foto's stond (CGVS, p.11). Uw verklaringen hieromtrent waren zeer beperkt. Hoewel u uit de documenten informatie kon halen zoals het centrum waar uw vader les gaf of de opleidingen die hij volgde, was u hier niet van op de hoogte (zie administratief dossier). Opnieuw wijst dit op desinteresse. Bovenstaande elementen hebben een negatieve impact op de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en uw vrees.

Verder moet worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende waarde hebben bij de afgelegde verklaringen. Door uw beperkte en oppervlakkige verklaringen, kunnen de documenten het profiel van uw vader niet bevestigen. U legde ook enkel kopieën voor (zie administratief dossier). Daarnaast waren alle certificaten gedateerd van 2008 en 2009 en gingen ze enkel over het werk van uw vader in de academie (ibid.). Ze kunnen uw verklaringen dat uw vader tot aan de machtsovername werkte en dat hij het laatste jaar in een gevangenis werkte dus niet ondersteunen. Daarenboven is de foto op de werkbadge van uw vader niet duidelijk en kan hieruit op geen enkele manier worden opgemaakt dat het wel degelijk om uw vader gaat (ibid.). Dit laatste geldt ook voor de foto's die u van uw vader voorlegde (ibid.). Uit de foto's kan nergens worden opgemaakt dat de persoon die u als uw vader aanduidde, wel degelijk uw vader is. Over de foto's waar uw vader met meerdere personen opstaat, kon u niet zeggen wie de personen in kwestie zijn. Een aantal van de foto's zijn ook niet heel duidelijk (ibid.). Op geen enkele manier kan worden vastgesteld op welke plaats, welk tijdstip en in welke precieze omstandigheden de foto's genomen werden. Daarenboven moet worden benadrukt dat er aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt getoond.

Vervolgens zijn er een aantal tegenstrijdigheden op te merken tussen uw verklaringen bij de DVZ en uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud. Zo zei u bij de DVZ niets over de dreigbrieven die de taliban naar uw vader stuurde (CGVS-vragenlijst, d.d. 11.01.2023). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, gaf u als verklaring dat u bij de DVZ de tijd niet had om hierover te spreken (CGVS, p.17). Echter, werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u bij de DVZ de kans had om, in het kort, alle redenen te geven waarom u Afghanistan verliet en niet kon terugkeren (CGVS, p.3). U gaf toen op geen enkel moment aan dat er belangrijke elementen waren die u daar niet kon vertellen (ibid.). Nochtans, kunnen de drie dreigbrieven als een belangrijk element gezien worden. Het was dan ook uw verantwoordelijkheid om deze bij de DVZ te vermelden of op z'n minst, wanneer u ernaar werd gevraagd, aan te geven dat u de dreigbrieven bij de DVZ niet vermeldde. De geloofwaardigheid van de dreigbrieven en de bedreigingen werd hierdoor aangetast. U legde hiernaast ook maar één van de drie dreigbrieven voor (zie administratief dossier). Volgens uw verklaring dateerde deze dreigbrief van ongeveer drie maanden voor de machtsovername (CGVS, p.4). Echter, staat op de dreigbrief zelf 3 Rabiulalwal 1443 (10 oktober 2021 volgens de Gregoriaanse kalender) te lezen en dateert de brief dus van na de machtsovername (zie administratief dossier). Daarnaast mag niet worden vergeten dat Afghaanse documenten in het algemeen weinig bewijswaarde hebben. Hierdoor hebben ze slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van het vluchtrelaas. Zo blijkt het bijzonder moeilijk om echte van valse Afghaanse documenten te onderscheiden. Bovendien worden er vervalste talibanbrieven verkocht aan verzoekers om internationale bescherming om hun vluchtrelaas te ondersteunen. Ook de door u neergelegde documenten, zoals de dreigbrief en de documenten in verband met het werk van uw vader, kunnen vervalst zijn of enkel en alleen zijn opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming. Zie hiervoor de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf).

Opnieuw kunnen er door bovenstaande elementen vraagtekens worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en uw vrees.

Ten slotte, stelde u bij de DVZ dat de taliban meermaals jullie huis doorzocht (CGVS-vragenlijst, punt 5, d.d. 11.01.2023). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat de taliban jullie huis één keer doorzocht (CGVS, p.17). Wanneer u hiernaar werd gevraagd, zei u dat de taliban uw huis één keer doorzocht en dat ze één keer een dreigbrief brachten (ibid.). Opnieuw rijzen hierdoor vragen bij de echtheid van de vervolgingsfeiten. In de laatste dreigbrief die de taliban opstuurde, werd ook enkel aan uw vader gevraagd om zichzelf te presenteren (ibid.). Hierna gebeurde er niets meer (ibid.).

Omwille van de hierboven opgesomde redenen slaagde u er niet in uw problemen met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kunt u niet aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele of gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Zoals eerder al werd aangehaald, kunnen de documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde, deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. De documenten en foto's in verband met het werk van uw vader en de dreigbrief werden hierboven al besproken. De kopie van uw taskera heeft enkel betrekking op uw identiteit, uw plaats van herkomst en uw nationaliteit. Deze elementen worden in deze beslissing niet in twijfel getrokken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsvername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsvername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld

ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate

behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker betoogt als volgt:

“6.1. Wetsbepalingen en bewijs

6.1.1. Wetsbepalingen

Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief van redelijkheid en zorgvuldigheid, de samenwerkingsplicht.

13. Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 1, A, 2, van het Verdrag van Genève, die « vluchteling » als volgt definieert:

« (...) ».

14. Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden:

« (...) ».

15. Artikel 48/4, §2, bepaalt de ernstige schade als bestaande uit:

« (...) ».

16. Artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt onder §2 met betrekking tot de bescherming:

“(…)”

17. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet evenals artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen verplichten de Commissaris-generaal om de beslissing passend te motiveren rekening houdend met het relaas van de asielzoeker, met de omstandigheden in zijn land van herkomst en met alle stukken die zich in het dossier bevinden.

18. De administratieve rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en zorgvuldigheid verplichten de Belgische instanties om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen¹.

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;
c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen; de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;

d) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren”.

20. Volgens deze bepaling moet er, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoeker, een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door de verzoekende partij werd voorgelegd. Dit geschiedde in casu niet op een behoorlijke wijze. De verwerende partij begaat immers een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor de verzoeker te weerhouden.²

1. Uw Raad beoordeelde tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains »³. Deze vereiste is immers gebonden aan de samenwerkingsplicht.

6.1.2. Bewijs

22. De verzoekende partij draagt de bewijslast van een “gegronde vrees tot vervolging”. Dit houdt in dat zij het bestaan van objectieve feiten die aanleiding geven tot de redelijk verwachte vervolging horen aan te tonen. Aantonen dat de gevreesde vervolging daadwerkelijk zal plaatsvinden is immers in bijna alle gevallen onmogelijk.⁴

23. Vervolgens wordt door UNHCR duidelijk aangekaart dat de bewijslast gemeenschappelijk is :

“196. (...) Aussi, bien que la charge de la preuve incombe en principe au demandeur, la tâche d'établir et d'évaluer tous les faits pertinents sera-t-elle menée conjointement par le demandeur et l'examineur. Dans certains cas, il appartiendra même à l'examineur d'utiliser tous les moyens dont il dispose pour réunir les preuves nécessaires à l'appui de la demande. Cependant, même cette recherche indépendante peut n'être pas toujours couronnée de succès et il peut également y avoir des déclarations dont la preuve est impossible à administrer. En pareil cas, si le récit du demandeur paraît crédible, il faut lui accorder le bénéfice du doute, à moins que de bonnes raisons ne s'y opposent.”⁵

24. De verwerende partij draagt immers een samenwerkingsplicht.

25. Dit heeft tot gevolg dat als de verwerende partij steeds de plicht heeft om na te gaan of zij (niet-) aangehaalde elementen ondervindt, waardoor de verzoeker een vrees tot vervolging heeft of waardoor er een risico tot ernstige schade bestaat in hoofde van de verzoeker ingeval van terugkeer.

26. Zo beoordeelde Uw Raad beoordeelde meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains »⁶. Deze vereiste is immers gebonden aan de samenwerkingsplicht.

27. Aldus leest men in de vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

« 7.6. (. . .) l'absence de crédibilité des déclarations de la partie requérante ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence dans son chef d'une crainte d'être persécutée ou d'un risque d'atteinte grave qui pourrait être établie à suffisance par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains. »⁷

« dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains. »⁸

28. In haar arrest M.M. van 22 november 2012 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie uit dit artikel 4 §1 trouwens een verplichting tot samenwerking van de asielinstanties afgeleid⁹ :

“65. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

66. Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”.

29. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens deelt dit standpunt en onderstreept de noodzaak van een overeengekomen vaststelling van de feiten¹⁰.

6.2. Toekenning van de vluchtelingenstatus

6.2.1. Vrees jegens de taliban omwille van het werk van verzoekers vader bij de nationale politie

30. Verzoeker geeft aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan vreest vervolgd te worden door de taliban omdat zijn vader bij de nationale politie heeft gewerkt.

31. Het CGVS meent dat het profiel van zijn vader als lid van de nationale politie niet geloofwaardig is.

32. Zo stelt de bestreden beslissing dat dat verzoeker enkel kon zeggen dat zijn vader veertig jaar voor de nationale politie werkte. Hij was werkzaam als leerkracht in de politieacademie en nadien in een grote gevangenis in Jalalabad. Men komt tot de conclusie dat verzoeker over de inhoudelijke invulling van zijn vader zijn werk kon verzoeker ook zo goed als geen informatie geven (CGVS, p.8-9). Door zijn zeer beperkte verklaringen in verband met het werk van uw vader, kan hier dan volgens verwerende partij ook geen geloof aan worden gehecht.

33. Aangezien zijn vrees en de vervolgingsfeiten verband houden met het werk van zijn vader, concludeert men dat hier automatisch ook geen geloof aan kan worden gehecht.

34. Verzoeker gaf aan dat zowel zijn moeder als paternale oom beter op de hoogte waren van het werk van zijn vader (CGVS, p.9, 11). Verwerende partij verwijt verzoeker dat hij hen nooit om meer informatie gevraagd heeft.

35. Nog merkwaardiger vindt men het feit dat hij samen met zijn vader Afghanistan verliet, maar hem ook niet om meer informatie over zijn werk vroeg (CGVS, p.9). Aangezien het werk van zijn vader de rechtstreekse aanleiding was van zijn vrees en van zijn vertrek uit Afghanistan vindt men het niet geloofwaardig dat hij zo weinig informatie kon geven.

36. Het verbaast niet dat de verzoekende partij weinig kan vertellen over het werk van diens vader. Het is door de aard van het werk van zijn vader – bij de nationale politie – namelijk niet vanzelfsprekend dat hij zich blootgeeft aan zijn zoon over zijn werkparcours. Net om die reden vertonen de neergelegde documenten ook alle belang.

37. Men dient uiteindelijk realistisch te zijn. De verwerende partij verwacht van de verzoekende partij dat zij onder andere exact zou kunnen aangeven hoeveel zijn vader verdiende. Ook in het Westen spreekt de kennis van dergelijke informatie over familieleden niet voor zich... Het is aldus niet redelijk om hierdoor te besluiten tot een ongeloofwaardig relaas.

38. De verwerende partij heeft geen enkel van de neergelegde documenten onderzocht. Er werd noch voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht noch aan de onderzoeksplicht. De verwerende partij hield evenmin rekening met alle elementen in het treffen van haar beslissing contra artikel 48/6,§5 van de Vreemdelingenwet.

39. Het is bovendien merkwaardig dat de verwerende partij er blijkbaar van uitgaat dat hun reis naar Europa een reis moet zijn die volledig vreedevol en ontspannen verloopt terwijl verzoeker en zijn vader de tijd nemen om rustig informatie uit te wisselen over het werk van zijn vader zonder te zijn aangedaan door de vlucht uit hun land waar ze werden bedreigd, door de moeilijkheden van de weg met het illegaal oversteken van grenzen, het illegaal doorreizen van landen, door de bezorgdheid om aan levensmiddelen te geraken of om hun veiligheid te waarborgen, door de vrees om te worden teruggedreven of zonder bezorgd te zijn over hoe gewoonweg in leven te blijven... De verwerende partij schijnt niet in te zien dat wanneer iemands leven op het spel staat, de eerste bezorgdheid erin bestaat na te gaan hoe te overleven. Dit is net wat er tijdens de reis naar Europa op het spel is zodat er slechts later tijd komt voor gesprekken. Het feit dat de verzoeker het spoor van zijn vader aan de grens tussen Iran en Turkije verloren is, bevestigt dit uiteraard. Men vraagt zich af of het CGVS wel bewust is van hoe de reisweg en de grensovergang naar Iran en naar Turkije geschieden:

"Afghans fleeing Taliban shot at, detained and sent back at Iranian and Turkish borders - new report (...)

The Iranian and Turkish security forces have repeatedly pushed back fleeing Afghans - including shooting people and children - who attempt to cross their borders to reach safety, Amnesty International said today (31 August).

In a new 50-page report - They don't treat us like humans, published a year after the chaotic Kabul airlifts ended - Amnesty documents numerous instances - mostly at the Iranian border - where security forces have shot directly at people as they climbed over walls or crawled under fences. Those who did manage to enter Iran or Turkey have been arbitrarily detained and subjected to torture and other ill-treatment, before being unlawfully and forcibly returned.

(...)

A long and risky journey

Hundreds of thousands of Afghans have fled their country since the Taliban took power a year ago. Neighbouring countries have closed their borders to Afghans without travel documents, leaving many with no choice but to travel irregularly - often entering Iran through informal border crossings - crawling under fences near an official crossing point in Afghanistan's Herat province, or climbing over a two-metre-high wall in Nimroz province.

Those who are not immediately detained by Iranian border guards then travel on to various cities in Iran, or to the Turkish border nearly 2,000 km away in north-western Iran. At both the Afghan-Iranian and Turkish-Iranian borders, Afghans have been subjected to violent and unlawful pushbacks - from Iran back into Afghanistan, or from Turkey into Iran.

Killed trying to enter Iran

Amnesty interviewed the relatives of six men and a 16-year-old boy who were killed by Iranian security forces as they attempted to cross into Iran between April 2021 and January 2022. In total, Amnesty documented 11 killings by Iranian security forces, though the true death toll is likely to be significantly higher. The lack of comprehensive reporting procedures means there are few publicly available statistics, but humanitarian workers and Afghan doctors told Amnesty they recorded at least 59 deaths and 31 injuries between August and December 2021 alone.

Ghulam described how his 19-year-old nephew was shot and killed in August 2021:*

"He arrived at the wall of the border, climbed it and he raised his head up over the top. They shot him in the head, in the left temple. He fell to the ground on the [Afghan] side of the border."

Some of the documented shootings took place inside Iranian territory. Sakeena, 35, told Amnesty how her 16-year-old son was shot dead as they walked away from the Iranian border:

"I heard my son screaming for me. He had been hit by two bullets in his ribs. I don't know what happened after I fainted [...] When I gained consciousness, I was in Afghanistan. I saw that my son was dead. I was next to his body in a taxi."

Shootings by Turkish security forces

Amnesty interviewed 35 people who had attempted to cross into Turkey, 23 of whom reported coming under fire. Researchers interviewed one Afghan man who said he had witnessed the killings of three teenage boys by Turkish security forces. Other witnesses described the injury of six men and three boys by Turkish security forces, and Amnesty interviewed two men who had sustained gunshot wounds at the Turkish border.

Aref, a former Afghan intelligence officer who fled after receiving death threats from the Taliban, said he witnessed young children being injured by Turkish security forces:

"They shot directly at us, not in the air ... I witnessed a woman and two children who were injured. A two-year-old child was shot in the kidney, and a six-year-old child was shot on his hand. I was very scared."

11

40. De verwerende partij voert een eenzijdig onderzoek en mist alle onpartijdigheid die in haar hoofde nochtans vereist is. Steeds opnieuw weerhoudt ze de meest nadelige interpretatie voor de verzoekende partij, doet zij een gedeeltelijke analyse van de feiten en faalt zij in haar motivatieplicht. De verwerende partij begaat een manifeste appreciatiefout.¹²

41. Op basis van zijn verklaringen en de stukken uit het dossier kan de tewerkstelling van zijn vader niet betwist worden. De argumenten van verwerende partij zijn niet van die aard om deze tewerkstelling in twijfel te trekken.

42. Er dient dan ook worden aangenomen dat verzoekende partij omwille van zijn vader die voor de overheid werkten een risico tot vervolging kent.

43. De beweringen van de verwerende partij volgens de welke hij zijn vrees voor de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt, staan regelrecht tegen de COI-focus van januari 2022 en de EUAA van januari 2023 die ze ook zelf aanhaalt :

"In October 2021, Patricia Gossman, associate director for the Asia division of Human Rights Watch, told RFE/RL of accounts 'of people being arrested purely for having any association with the former security forces, and family members being interrogated or beaten by Taliban looking for former officials'. According to the same source, 'the Taliban forces carrying out these abuses appear to have been given a free hand while officials at the top deny it is happening.'⁴⁸³ Violent incidents continued to be reported during that month and in November 2021: according to the Australian Broadcasting Corporation (ABC), Taliban fighters executed an Afghan army officer previously working as an interpreter for the Australian Defence Force⁴⁸⁴, while unknown gunmen 'shot a former Afghan army soldier in front of his house, killing him and two friends standing nearby'.⁴⁸⁵ In Khost, a former police officer was shot dead.⁴⁸⁶

More recently, on 30 November 2021, Human Rights Watch published a report stating that they had documented 'summary execution or enforced disappearance' of 47 former ANSF members 'who had surrendered to or were apprehended by Taliban forces' between 15 August – 31 October 2021, and that their research indicated that over 100 former security force personnel and family members of such individuals had been targeted. There were also reports on killings or forced disappearances in the provinces of Ghazni, Helmand, Kundz, and Kandahar.⁴⁸⁷ On 4 December 2021, the European Union, the United States, and 20 other countries, quoting Human Rights Watch's report as well as other sources, jointly condemned the Taliban over the alleged killings of former members of the Afghan security forces.⁴⁸⁸

Dr. Andrea Chiovenda, adjunct assistant professor of anthropology at Zayed University, told EASO during an interview on 9 November 2021 that the Taliban could not enforce its amnesty, and also mentioned a 'worrisome' situation in Nangarhar with almost daily reports of bodies hanging from trees along the roads, and similar events taking place in Laghman and Kunar.⁴⁹⁵ There were also media reports on killings in Nangarhar where bodies were found with handwritten notes in their pockets accusing them of being ISKP fighters.⁴⁹⁶ Some feared that accusations of ISKP affiliation made room for the Taliban to target any suspects.⁴⁹⁷¹³

"US DOS, 2021 Country Reports on Human Rights Practices: Afghanistan, 12 April 2022

"After August 15, senior Taliban leadership announced a wide-ranging general amnesty that prohibited reprisals, including against officials and others associated with the pre-August 15 government, for actions

before the Taliban takeover; however, credible reports were received of retaliatory acts, including extrajudicial killings and forced disappearances, both before and after this announcement. [...] After August 15, there were numerous reports of reprisal killings by Taliban fighters as they consolidated control of the country. The UN Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) and Human Rights Watch (HRW) received credible reports of more than 100 individuals associated with the previous administration and its security forces as being killed, tortured, or disappeared following the Taliban leadership's August announcement of a general amnesty. Taliban leaders denied these incidents reflected an official policy and claimed many were attributed to personal disputes. According to BBC news, Taliban fighters executed two senior police officials – Haji Mullah Achakzai, the security director of Badghis Province and Ghulam Sakhi Akbari, security director of Farah Province. A November report by HRW documented “the summary execution or enforced disappearance of 47 former members of the ANDSF – military personnel, police, intelligence service members, and paramilitary militia – those who had surrendered to or were apprehended by Taliban forces This COI Repository is intended as background reference material to assist in case preparation. It should not be submitted directly, in its entirety or in isolation as evidence to decision-makers in asylum applications or appeals. 578 between August 15 and October 31, 2021.” Senior Taliban leaders declared a general amnesty and forbade reprisals, although reports persisted of local Taliban leaders engaging in such actions. [...] Thousands of those who worked for or supported the pre-August 15 government or foreign entities, as well as members of minority groups, sought to flee the country on or after August 15 due to fear of reprisals. Others left their homes to hide from Taliban conducting house-to-house searches for government officials. Unknown actors carried out numerous targeted killings of civilians, including religious leaders, journalists, and civil society advocates (see section 1.g.). [...] “There were reports throughout the country in July, August, and September of the Taliban conducting raids on homes and establishments and the detention of citizens as political reprisals, despite assurances from senior Taliban leaders beginning in August that nobody would be harmed and that they did not seek to take revenge. UNAMA documented 44 cases of temporary arrests, beatings, threats and intimidation between August 15 and December 31, 42 of which were attributed to the Taliban. In November a former senior security official reported the deputy chief of the National Directorate of Security in Bamiyan, a former district police chief, the security chief of a copper mine, a former district governor, and a community activist had all been arrested by the Taliban and that their status and location were unknown. [...] The Taliban detained government officials, individuals alleged to be spying for the pre-August 15 government, and individuals alleged to have associations with the pre-August 15 government. Amnesty: In August the Taliban announced a general amnesty for those who worked for or were associated with the pre-August 15 government and those who had fought against the Taliban, saying they had been pardoned. Nonetheless, there were numerous reported incidents of Taliban reprisal killings throughout the year [...] Likewise, numerous reports since August indicated that the Taliban entered homes and offices forcibly to search for political enemies and those who had supported the NATO and U.S. missions. On December 29, the Taliban’s “interim minister for the propagation of virtue and the prevention of vice” decreed all Taliban forces would not violate anyone’s privacy, including unnecessary searches of phones, homes, and offices, and that any personnel who did would be punished. [...] On September 6, Taliban fighters in Panjshir reportedly detained and killed civilians as a part of their offensive to consolidate control over the province. Reports of abuses remained unverified due to a Taliban-imposed blackout on internet communications in the province. According to Amnesty International, on the same day, the Taliban conducted door-to-door searches in the village of Urmaz in Panjshir to identify persons suspected of working for the pre-August 15 government. Taliban fighters executed at least six civilian men, with eyewitnesses saying that most had previously served in the ANSDF, but none were taking part in hostilities at the time of the execution. [...] Human rights groups encouraged human rights defenders to delete or modify their online presence to minimize the risk that the Taliban would link them to the former regime or NATO forces. [...] Some individuals associated with the previous administration reported being detained and beaten following their visit to passport offices. [...] International NGOs reported in August and September that the Taliban conducted house-to-house searches for pre-August 15 government officials and others who worked for international and human rights organizations. [...] Investigations and reports by journalists and human rights organizations, however, continued to bring to light human rights abuses and atrocities, including allegations of summary executions of persons associated with the previous government, as well as extrajudicial killings of journalists and activists. Taliban authorities often denied that those abuses were taking place.”⁴⁴

44. In de EUAA van januari 2023 wordt het risico tot vervolging evenzeer aangehaald:

“Cases were also reported where family members were killed, or were interrogated or tortured by the Taliban looking for former officials [Targeting 2022, 2.1, pp. 57, 61, 63; 2.2, p. 64; 2.4 – 2.7, pp. 67-73; Security 2022, 3.2 c, pp. 68-69; Country Focus 2022, 2.5, p. 46].

Risk analysis

Acts reported to be committed against individuals under this profile are of such severe nature that they amount to persecution (e.g. summary executions, torture, enforced disappearances). For applicants who were members of the security institutions of the former government wellfounded fear of persecution would in general be substantiated. Family members may also have a well-founded fear of persecution, for example in the context of the Taliban searching for the individual they are related to. Nexus to a reason for persecution

Available information indicates that persecution of this profile is highly likely to be for reasons of (imputed) political opinion.”¹⁵

45. In onderhavig geval, zijn de taliban net als in het opgesomde voorbeeld van de EUAA van januari 2023 op zoek naar verzoeker omdat een familielid voor de voormalige overheid heeft gewerkt.

46. Dat het feit dat de verzoekende partij als familielid van leden van de voormalige overheid nog steeds een objectief risico tot vervolging heeft, wordt nog bevestigd in een artikel van augustus 2023 over buitengerechterlijke executies en vervolging van mensen die voor de vorige overheid werkten maar ook van hun familieleden :

‘Whereabouts unknown’

In the report, the UN documented more than 144 instances of torture and ill treatment of former government and security officials,

More than 424 arbitrary arrests and detentions and at least 14 instances of enforced disappearances, including the head of Herat Women’s Prison Alia Azizi, who hasn’t been seen since October 2021, the UN said.

In interviews conducted with UN officials, individuals recounted beatings with pipes, cables, verbal threats and abuse at the hands of Taliban security force members.

Family members had also shared that their relatives had been arrested or gone missing, their bodies found days or even months later, UNAMA added.”¹⁶

47. Dat niet alleen mensen die voor de vorige overheid werkten maar ook hun familieleden het voorwerp uitmaken van buitengerechterlijke executies en vervolging wordt eveneens bevestigd in de recente EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023:

“4.1.2. Extrajudicial killings and other human rights abuses

Since the takeover, there have been continuous claims of the Taliban killing former ANDSF members and their relatives. Some experts have assessed that the reprisals have been relatively few in contrast to the size of the former administration’s civil and military sector. As of 30 June 2023, UNAMA had recorded at least 800 cases of human rights violations against former civilian and military personnel carried out by the de facto authorities since the Taliban takeover. These cases included 218 killings, 14 instances of enforced disappearance, 424 arbitrary arrests and detentions, 144 instances of torture, and multiple threats. Most cases took place in the four months immediately following the takeover in 2021, including around half of the killings. Killings and other human rights violations have however continued to be recorded in 2022 and 2023. Rawadari also recorded human right abuses against former civilian and military personnel, but their reference period was the first six months of 2023. Moreover, the perpetrators in their data included both the Taliban and unknown individuals. Rawadari recorded 54 killings and 1 person being injured in targeting incidents, including 45 former military personnel and 10 former civilian employees (it was not clear whether the injured person had worked for a civilian or a security department). Furthermore, Rawadari recorded 11 enforced disappearances of both civilian and military personnel, as well as individuals affiliated to such persons. Last it recorded arbitrary arrests of 47 former security personnel, and 5 former civil servants. The prevalence of enforced disappearances was believed to be much higher as Rawadari had received reports about the Taliban threatening family members to not speak with human rights organisations. Kabul Now also reported on the Taliban pressuring family members of detained individuals not to approach media or human rights organisations. Data collected by the NGO Safety and Risk Mitigation Organization (SMRO) and AW only included former ANDSF members and their families, and not former civilian government personnel. These sources also included cases with unknown perpetrators. In 2022, SMRO recorded 76 killings and 57 detentions of former security forces, but noted an increase in 2023, as they logged 27 killings and 55 detentions in the first quarter alone. In the second quarter of 2023, SMRO logged 2 instances of rape and another 15 killings and 35 detentions of former security forces in numerous provinces. Most killings took place in Kabul (4 cases). Moreover, one former NDS official reportedly committed suicide after being subjected to severe torture in custody in Khost Province. In almost the same reference period (1 January 2023–10 July 2023), AW recorded 108 claims of torture, arbitrary detention, killings and attacks against former ANDSF members and their family members in 28 provinces. 57 alleged killings were carried out across 19 provinces, and one took place in an unknown location. AW data also indicated that most killings took place in Kabul Province (9 cases).”¹⁷

48. Verder stelt men het volgende:

“4.1.5. Family members of former civilian and security personnel

ACAPS reported that households in both urban and rural Kabul feared that they would be abused by the de facto authorities due to a family member’s previous employment in the ANDSF. This concern caused anxiety and reportedly impacted all household members,

affecting their ability to travel, work, or access humanitarian aid, as they did not want to attract the attention of the Taliban. SMRO explained that relatives were frequently ‘caught up’ in attacks targeting former security personnel and gave the example of a wife and two sons of a former military official being beaten when their home was raided by Taliban troops. The two sons were taken to an unknown location. 568 In the second quarter of 2023, SMRO collected data of 6 relatives of former security personnel being detained, and 1 being raped. 569 In the first six months of 2023, Rawadari recorded arbitrary arrests of 21 relatives of former civil and security personnel. As mentioned, Rawadari assessed the prevalence of enforced disappearances to be

much higher due to reports of family members being threatened not to speak with human rights organisations. The cases documented by Rawadari included the Taliban torturing and subsequently killing a woman married to a former soldier that had left Afghanistan. Another case concerned the Taliban's enforced disappearance and subsequent killing of a person that was affiliated to a former soldier, as well as the imprisonment of one of his family members. Moreover, the Taliban detained a former NDS member together with one of his family members, a 17-yearold boy in Panjsher Province who refused to disclose his father's whereabouts (a former security official), and the father of a former security official who had left Afghanistan. AW also reported on family members to former ANDSF being killed, although no breakdown of events was provided. AW noted that some victims appeared to be minors.⁵⁷¹ Moreover, the UN Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan reported that 21 individuals were arrested and tortured in Daykundi Province in December 2022, because they were family members to former government employees and possessed weapons. In August 2022, the daughter of a former army general accused a Taliban official on social media of raping her while in custody, and subsequently forcing her to marry him. She moreover accused him of ill-treating her throughout their marriage. The accusations were denied by the Taliban official. The woman was detained anew in November 2022 on charges of defamation. After escaping Afghanistan in April 2023, she described how she was tortured for months while in custody."¹⁸

49. Er kan dus niet ontkend worden dat verzoeker omwille van de tewerkstelling van zijn vader bij de voormalige overheid een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk heeft gemaakt.

50. Omwille aan het gebrek aan informatiebronnen en het feit dat familieleden worden bedreigd door de taliban om deze incidenten te melden, spreekt het voor zich dat het overgrote deel van de incidenten niet wordt gerapporteerd. Er dient dus vastgesteld te worden dat de gerapporteerde incidenten slechts het topje van de ijsberg vormen. Het werkelijke aantal ligt zeer waarschijnlijk schrikwekkend hoger.

51. In ieder geval, komt de verzoekende partij (als familielid van ex-overheidsleden) in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus ex artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, minstens voor de subsidiaire bescherming ex artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gelet op het risico tot het lijden aan ernstige schade.

52. Nog meer ondergeschikt, dient haar het voordeel van de twijfel wordt gegund.

53. De verwerende partij voerde een eenzijdig en partijdig onderzoek, Ze pleegde hierbij een manifeste appreciatiefout. Zij ging niet zorgvuldig te werk en hield geen rekening met alle elementen (zowel de informatie aangebracht door de verzoekende partij als de informatie over het land) in het nemen van haar beslissing contra artikel 48/6,§5 van de Vreemdelingenwet.

54. De verwerende partij faalde in haar motivatieplicht evenals in de naleving van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

6.2.2. Vrees als terugkeerder uit Europa

55. In het arrest van 31 maart 2022 met nummer 270 813, werd het CGVS opgelegd om de invloed van de terugkeer uit het Westen te onderzoeken:

« 4.4.4. (...) Gelet op voormelde landeninformatie over de situatie van Afghaanse terugkeerders uit het buitenland, wordt verzoekende partij bijgetreden in haar betoog dat haar verzoek om internationale bescherming ook vanuit voormeld oogpunt moet worden bekeken. Er dient zorgvuldig onderzocht te worden of dit element ten gevolge van de gewijzigde Afghaanse context een feit is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. »

56. In het arrest nr. 278 900 van 13 oktober 2022 herhaalde de Raad dat de verwestering een invloed kon hebben op een risico tot vervolging.

57. Men leest op pagina 28 van het arrest nr. 273 272 van 13 oktober 2022 :

"(...)"¹⁹

58. De verwerende partij schrijft :

"(...)"²⁰

59. De motivering volgens de welke uit geen bronnen blijkt dat er geen ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandeld worden omdat "als dit het geval was geweest" instellingen of organisaties dit zouden hebben gemeld terwijl men weet dat de toegang tot informatiebronnen verhinderd wordt (zie infra 6.2.2.) kan niet worden bijgetreden.

60. Hoewel er onlangs een nieuwe EUAA rapport is verschenen, m.n. "EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023" die informatie verschaft die relevant is voor het bepalen van de internationale beschermingsstatus voor de periode van 1 juli 2023 tot en met 30 September 2023, dient er opgemerkt te worden dat het rapport zelf wijst op de problemen die zij ondervinden omwille tijds-en onderzoeksbeperkingen:

"(...)"²¹

61. Ook de COI Focus COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, komt tot deze conclusie. Zo stelt men:

"(...)"²²

62. Omwille van de grote onzekerheid en onwetendheid diende verwerende partij de nodige voorzichtigheid aan de dag te leggen.

63. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat in de praktijk zowel een gedwongen als een vrijwillige terugkeer naar Afghanistan quasi onmogelijk is. IOM en Fedasil voorzien op heden geen gedwongen, noch vrijwillige terugkeer naar Afghanistan, deze is volledig opgeschort sinds augustus 2021²³.

64. Het ziet er bovendien ook niet naar uit dat er in de nabije toekomst een terugkeer naar Afghanistan mogelijk zal worden gemaakt.

“(…) Wel heeft Cedoca op 24 juli 2023 per e-mail informatie gekregen van IOM die door de organisatie werd toegelicht tijdens een vergadering met het Federaal Migratiecentrum Myria in Brussel in juni 2023. Tijdens deze toelichting geeft IOM aan de bijstand bij vrijwillige terugkeer naar Afghanistan en verdere re-integratie na terugkeer te hebben opgeschort sinds augustus 2021 omwille van hun inschatting dat er “geen veilige omgeving is voor terugkeer”.

In maart-april 2023 vond een nieuwe interne evaluatie plaats om de omstandigheden met betrekking tot terugkeer en re-integratie te onderzoeken en te bepalen of het mogelijk is om terugkeer- en re-integratieoperaties in Afghanistan te hervatten. Na deze interne evaluatie bevestigt IOM de volledige opschorting van het verlenen van bijstand bij vrijwillige terugkeer. IOM verwacht dat de omstandigheden die tot deze beslissing hebben geleid in de nabije en voorzienbare toekomst in het beste geval onveranderd zullen blijven en waarschijnlijk verder zullen verslechteren. IOM haalt hierbij de huidige meerledige crisis in Afghanistan aan, zowel op socio-economisch vlak als op het gebied van de mensen- en vrouwenrechten, en verwijst naar de onvoorspelbaarheid van de de facto Afghaanse autoriteiten, de onstabiele politieke situatie, de operationeel moeilijke omgeving, het gebrek aan basisvoorzieningen en de toenemende negatieve coping strategieën die Afghaanse gezinnen aanwenden om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien. De organisatie voegt toe dat de huidige respons van IOM Afghanistan gericht is op het verderzetten van haar humanitair en beschermingswerk aan de belangrijkste grenspunten en in gemeenschappen (niet gelinkt aan terugkeer op zich, maar algemeen als hulpverlening voor en bescherming van kwetsbare populaties) en het versterken van de banden tussen opvang-, beschermings- en gemeenschapsstabilisatieprogramma's. De bijstand aan teruggekeerde Afghaanse vluchtelingen beschouwt IOM als onderdeel van een bredere interventie om in te spelen op ontheemding en het aanpakken van basisbehoeften.²⁴

65. Het is dan ook een raadsel hoe verwerende partij tot deze conclusie komt aangezien er de facto geen terugkeer is naar Afghanistan vanuit de EU en er bijgevolg geen enkele manier is om te weten hoe deze groep van verwesterde Afghanen behandeld zal worden door de Taliban.

66. Het is dus op zijn minst opmerkelijk te noemen dat de verwerende partij geen onderzoek pleegde naar het risico noch enige vraag stelde aan de verzoekende partij over een vrees door terugkeer uit België, doch zich enkel beperkt tot het beweren dat er geen risico bestaat en dat het de verzoekende partij toekwam om enige vrees te individualiseren, des te meer daar zij in haar aanvullende nota zelf aanhaalt dat er geen gedwongen terugkeer heeft plaatsgevonden vanuit de EU naar Afghanistan sinds de machtsovername en dat bovendien de vrijwillige terugkeer naar Afghanistan is opgeschort sinds augustus 2021 en dat deze maatregel nog steeds van kracht is.

67. De verzoekende partij handelt nochtans tegen de wetten van de sharia, die strikt worden toegepast, in door om te gaan met Westerlingen, en bij terugkeer afkomstig te zijn uit het Westen. Simpelweg op grond van die twee eenvoudige en gemakkelijk waarneembare elementen, blijken aldus persoonlijke elementen die een gegronde vrees tot vervolging – en bijgevolg de toekenning van de vluchtelingenstatus ex artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet – staven.

68. Taliban hebben aangekondigd dat asielzoekers die na afwijzing in Europa zouden worden teruggestuurd naar Afghanistan zouden worden beticht en dat hun rechtbank over hun lot zou beslissen:

“(…)”²⁵

69. Dat de rechtbank en het rechtssysteem der Taliban niet de nodige waarborgen kan bieden aan de terugkeerder zal niemand verbazen. In die zin :

“(…)”²⁶

70. Daarbij wordt een strikte toepassing van de sharia vereist van de rechters :

“(…)”²⁷

71. NANSEN bevestigt immers dat Afghanen die terugkeren naar Afghanistan worden beschouwd als “ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders” die door hun “gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van de religie” die hen wordt toegeschreven vallen onder artikel 48/3, §5 van de Vreemdelingenwet :

“(…)”²⁸

72. In dezelfde zin, het EASO-rapport van 2 september 2020 :

“(…)”²⁹

73. Op 11 februari 2022, besloot het Federaal Australisch Hof dat de terugkeer als asielzoeker uit Australië een risico tot ernstige schade inhield :

“(…)”³⁰

74. Er dient in die zin eveneens verwezen te worden naar de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 waaruit blijkt dat er verschillende interpretaties van de sharia-wetgeving bestaan en er geen formeel wettelijk kader is vastgesteld, kan men dus niet weten welke wetten juist van toepassing zijn en is er sprake van een “juridisch vacuüm”. Aangezien de uitgevaardigde instructies vaak vaag geformuleerd, wordt

er ruimte gelaten voor verschillende interpretaties. Bovendien zijn er gevallen geweest waarin Taliban-functionarissen elkaar in openbare verklaringen hebben tegengesproken.³¹

75. Verzoeker loopt dus wel degelijk een risico omwille van zijn verwesterd profiel. Door het lange verblijf in België en het feit dat hij zich gedraagt naar de normen van de Belgische samenleving zal het voor hem zeer moeilijk zijn om zich aan te passen aan de Taliban en daarenboven loopt hij zelfs het risico om vervolgd te worden door de Taliban.

76. Verwerende partij heeft de plicht een risico-inschatting te maken voor Afghanen die uit Europa terugkeren, na een lang verblijf in Europa. Hierbij dienen zij analyses te maken op grond van de beschikbare informatie over het risico bij het terug binnenkomen in Afghanistan na een lang verblijf in Europa. Het CGVS schendt hiermee haar zorgvuldigheids- en onderzoek plicht. Het gaat bij dit onderzoek naar 'verwestering' niet enkel over de verklaringen hierover door de verzoeker zelf.

77. Het is immers perfect aannemelijk dat verzoeker onvoldoende op de hoogte is van de concrete risico's die hij loopt bij terugkeer. Hierbij dient enerzijds rekening gehouden te worden met het feit dat er tot op heden nog geen gedwongen terugkeer vanuit de EU mogelijk is en hier bijgevolg geen duidelijke informatie over te vinden valt. Verwerende partij wordt daarentegen wél geacht op de hoogte te zijn van die risico's. Hetgeen onderzocht dient te worden is dan ook of verzoeker met argwaan zou bekeken door de Taliban bij terugkeer naar Afghanistan (bv. door controles, ondervragingen, onderzoek van GSM en sociale media...). Deze vrees voor vervolging omwille van 'een verwesterd profiel' werd bevestigd door verschillende rapporten, hetgeen uitvoering werd uiteengezet in het verzoekschrift tot beroep.

78. De COI van 14 december 2023 wijst er eveneens op dat de controle van passagiers die aankomen omschreven kunnen worden als grondig en dat anno 2023 de Taliban en hun inlichtingendienst (GDI) aanwezig zijn op de luchthaven.³²

79. Hieruit blijkt aldus voldoende dat de verzoekende partij risico op vervolging, doch minstens op ernstige schade, loopt ingeval zij op heden zou terugkeren naar Afghanistan. Conform artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet is het net dat actueel risico op het moment van het nemen van de beslissing dat moet worden beoordeeld.

80. De verwerende partij heeft nochtans geen onderzoek gevoerd naar de situatie van verzoeker. Verzoeker kwam in België aan in december 2022.

81. De verwerende partij stelt onterecht dat de verzoekende partij geen individuele elementen naar voor heeft gebracht waaruit haar vrees tot vervolging zou blijken.

82. Door hier geen rekening mee te houden heeft de verwerende partij een inbreuk gepleegd op artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet evenals op de zorgvuldigheidsplicht.

83. De verwerende partij faalde in haar motivatieplicht, in de naleving van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

84. Ingeval van terugkeer kent de verzoekende partij een werkelijk risico tot vervolging doch minstens op ernstige schade zodat zij de voorwaarden bekleedt ter toekenning van de vluchtelingenstatus ex artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en ondergeschikt van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ondergeschikt, hoort de bestreden beslissing minstens te worden vernietigd en voor verder onderzoek op dit vlak te worden teruggestuurd naar het CGVS.

6.3. Toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.3.1. Persoonlijke omstandigheden

85. Op de grond van de motieven uiteengezet onder 6.2.2 blijkt, ondergeschikt, minstens een risico op ernstige schade die de toekenning van de subsidiaire bescherming ex artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verantwoordt, te worden aangenomen.

6.3.2. Algemene situatie

6.3.2.1. Geweld

86. Op 31 maart 2022³³, gaf Uw Raad aan dat de verwerende partij – zich beroepende op de COI-focus van januari 2022 – (betrouwbare) bronnen ontbrak om haar onderzoek over de veiligheidssituatie in Afghanistan te staven. Nochtans stelt de verwerende partij, zonder meer uitklaringen, nu over voldoende bronnen te beschikken om te kunnen concluderen dat de situatie in Afghanistan geen risico inhoudt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet:

"(...)"³⁴

87. Nu het helemaal niet duidelijk is waarop de verwerende partij staat om tot dergelijke conclusie te komen zodat zij niet beantwoordt aan de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht en de samenwerkingsplicht. Uit de bronnen die zij wel aanhaalt komt deze volatiele en onrustige situatie in Afghanistan namelijk steeds weer op de voorgrond.

88. In de COI-focus van januari 2022 net te lezen dat dergelijke bronnen niet voorhanden waren. Het verbaast dat de verwerende partij sedert het arrest van 31 maart 2022 uitgesproken door Uw Raad plots wel over dergelijke bronnen zou beschikken, die zij immers niet opsomt.

89. Ter herinnering werd in de COI-focus van januari 2022 vermeld dat de studie begin december 2021 werd stopgezet en dat het CGVS zelf veel moeilijkheden kende om bronnen te treffen.³⁵ In het arrest van 31 maart 2022 met nummer 270 813 bevestigde de Raad immers dat de COI-focus gebrekkig is evenals dat deze niet toekomstgericht kon worden gebruikt :

"(...)."

90. De UNHCR gaf in 2022 aan dat men betrouwbare bronnen ontbrak, dat de media door taliban werd vergrendeld en dat het dus heel moeilijk is om de situatie werkelijk in te schatten :

“(…)”, <https://www.refworld.org/pdfid/61d851cd4.pdf>, februari 2022.

91. De verwerende partij toont in haar beslissing niet aan dat de situatie vandaag anders is en dat er verschoond is aan het gebrek van betrouwbare bronnen, zelfs met gebruik van de EUAA die is uitgekomen in december 2023. Het is immers zo dat zowel Asylos haar maandelijks publicaties als ACLED – een bron die op de voorgrond werd gezet in het arrest van 31 maart 2022 – haar wekelijkse publicaties over de incidenten in Afghanistan hebben stopgezet sedert december 2022.

92. Hoewel de verwerende partij nu aan haar motivatie als bron heeft toegevoegd, met name “Impact of improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”³⁷, brengt deze weinig bij.

93. Het is namelijk zo dat de data opgenomen in het verslag beginnen op pagina 5 en eindigen op pagina 12 met halve pagina's die schema's bevatten. Kortom zou men in minder dan 7 pagina's (grotendeels 5 pagina's als men de schema's eruit haalt) de situatie in Afghanistan omschrijven van 15 augustus 2021 tot en met 30 mei 2023, hetzij 1 jaar en 9 maanden. Dit, terwijl UNAMA zelf aangeeft dat³⁸ :

a. het verslag enkel staat op informatie die in handen van UNAMA is terechtgekomen en dat er door UNAMA duidelijke en overtuigende informatie voorhanden is;

b. een incident enkel wordt opgenomen in het verslag vanaf het ogenblik dat dit door 3 verschillende informatiekanalen is geverifieerd;

c. de data gebrekkig zijn door de beperkingen eigen aan het werkterrein in Afghanistan;

d. journalisten enkel verslagen kunnen uitbrengen die de taliban bevredigen, daar deze anders worden vervolgd.

94. Human Rights Watch benadrukt op dezelfde wijze in 2023 dat er amper informatiebronnen voorhanden zijn en dat journalisten worden gecensureerd :

“(…)”³⁹

95. De EUAA van januari 2023 die de verwerende partij als bron aankaart is verre van actueel. Zo leest men dat gebeurtenissen na 30 juni 2022 niet in acht genomen worden, hetzij een half jaar voor de publicatie van de EUAA zelf :

“(…)”⁴⁰

96. Amper 1 maand, na de uitgave van deze bron, die verkeerdelijk besluiten trekt op basis van de ACLED-publicaties die later zullen worden besproken, hebben de Verenigde Naties in februari 2023 een volledig ander besluit getrokken over de actuele situatie in Afghanistan. Daar is er geen sprake van vermindering van het geweld maar van een toename van het geweld en van de burgerslachtoffers ten aanzien van de periode 2021-2022 :

“(…)”⁴¹

97. In februari 2023, meldt Human Rights Watch dat er in 2022 buitengerechterlijke executies, gedwongen verdwijningen en oorlogsmisdaden werden verricht door de taliban. Zij voeren tevens collectieve straffen uit :

“(…)”⁴²

98. In september 2023, waarschuwt het Belgisch ministerie voor buitenlandse zaken voor de onveiligheid die heel Afghanistan treft, het risico op aanslagen – inclusief op de luchthaven van Kaboel – en het feit dat burgers een doelwit vormen :

«(…)»⁴³

“(…)”⁴⁴

«(…)»⁴⁵

99. Sedert de machtswissel van augustus 2021 trekt de UNHCR aan de alarmbel en benadrukt deze dat een (gedwongen) terugkeer naar Afghanistan de terugkeerder blootstelt aan onherstelbare schade.

“(…)”⁴⁶

100. De UNHCR dringt aan op het feit dat wanneer een Staat beslist dat de Afghaanse verzoeker geen vluchtelingenstatus kan worden toegekend, het onmogelijk is om een beslissing van weigering van de subsidiaire bescherming te nemen:

“(…)”⁴⁷

101. Men ziet dus niet op welke grond het CGVS zich op heden kan baseren om te stellen dat er geen willekeurig geweld is terwijl internationale organisaties zich meer dan ooit zorgen baren over de situatie in Afghanistan sedert de machtswissel en dat de toegang tot betrouwbare bronnen nog steeds ernstig verhinderd is.

102. Daarbovenop leest men in het Asylosverslag van juni 2022⁴⁸ – men herinnert eraan dat de EUAA van januari 2023 het niet verder reikt dan incidenten tot juni 2022 – dat burgers net het slachtoffer zijn van de repressie der Taliban, conflicten en veiligheidsincidenten :

“(…)”

(…)

AVA, Gunmen shoot airport workers in Balkh, 13 June 2022

“(…)”

(…)

Pajhwok, 15 people killed, 4 injured in Afghanistan last week, 11 June 2022

“(…)”

103. In dezelfde zin :

“(…)”⁴⁹

104. De VN en de Europese Unie hebben in mei 2022 allebei de aanslagen, de dood en de mishandeling van burgers veroordeeld :

“(…)”⁵⁰

105. Voorbeelden van incidenten waarbij burgers werden getroffen in mei en juni 2022 :

“On May 14, the Taliban fighters shot dead three civilians in Andarab District of Baghlan Province, reports Hasth-e-Subh.

(…)

On May 29, unidentified gunmen killed a civilian and injured his brother in the Ghor Province, reports Hasth-e-Subh

(…)

On June 11, four civilians were killed in a bomb explosion on a minibus killed in Bagrami District of Kabul Province, reports Tolo News. Later, Islamic State-Khorasan Province (IS-KP) claimed responsibility for the incident adds TRAC.

(…)

On June 12, two civilians were killed when unidentified gunmen attacked a vehicle ferrying Mawlana Jalaluddin Mohammad Balkhi Airport's staff members in PD10 of Mazar-e Sharif city, the provincial capital of Balkh, reports the Twitter handle of Reportedly. Six others were injured in the incident. Later, Islamic State-Khorasan Province (IS-KP) claimed responsibility for the incident adds Site Intelligence group.

(…)

On June 12, four civilians are injured when a roadside bomb exploded near a money exchange market, in the 3rd district of Kunduz city in Kunduz Province, reports Hasth-e-Subh.

(…)

On June 20, the Taliban fighters killed a civilian who was the resident of Khoshgunbad area of Jalalabad city, the provincial capital of Nangarhar province, reports the Facebook Page of Spinghar Nangarhar News.

(…)

The dead body of a civilian, Qari Fazlullah, was recovered in Khalis Familo area of Jalalabad city, the provincial capital of Nangarhar province, reports the Facebook Page of Spinghar Nangarhar News on June 22. The deceased was a follower of Ahl-i Hadith and a native of Kunar Province and currently residing in the city.

(…)

On June 26, the Taliban Fighters killed two civilians, including a former soldier, in the middle of Police District 7 and Police District 8 and in the Chaharbagh area of Kandahar city, the provincial capital of Kandahar, reports Hasht-E Subh.”⁵¹

106. De USA komen evenzeer tot het besluit dat de burgers het slachtoffer zijn van de Taliban en van IS :
“(…)”⁵²

107. Men telde door het conflict op 15 maart 2022, 3.400.000 intern ontheemden uit 33 van de 34 provincies :

“(…)”⁵³

108. De verwerende partij voert als meest recente bron de EUAA Afghanistan Security Situation van januari 2023 aan. Deze bron ontfermt zich enkel over veiligheidsincidenten tot 30 juni 2022.⁵⁴

109. In november 2022 kaarten de Verenigde Naties het volgende aan :

“In a November 2022 speech to ambassadors in New York, Csaba Kőrösi, President of the UN General Assembly, said, “(…)”⁵⁵

110. De website van ACLED somde tot december 2022 veiligheidsincidenten op in Afghanistan maar heeft haar bijna wekelijkse publicaties plots stopgezet. ACLED was de bron die werd gebruikt door EUAA om haar onderzoek te plegen naar veiligheidsincidenten (zie EUAA augustus 2022 met inachtneming van veiligheidsincidenten tot juni 2022, waarop de COI-focus van september 2022 van het CGVS is gebaseerd, evenals de EUAA van januari 2023). Het gaat dus om een belangrijke bron die niet verder beschikbaar is. Doch, waarschuwde ACLED nog voor een toename van de veiligheidsincidenten:

a. Week van 26 november tot 7 december 2022 : “(…)”

b. Van 11 november tot 26 november 2022 : “(…)”

c. Week van 11 november tot 18 november 2022 : “(…)”

d. Week van 5 november tot 11 november 2022 : “(…)”

e. Week van 29 oktober tot 4 november 2022 : “(…)”

f. Week van 22 oktober 2022 tot 28 oktober 2022 : “(…)”

g. Week van 15 oktober tot 21 oktober 2022 : “(…)”

h. Week van 8 oktober 2022 tot 14 oktober 2022 : “(…)”

i. Week van 1 oktober 2022 tot 7 oktober 2022 : “(…)”

j. Week van 23 september tot 30 september 2022 : “(…)”

k. Week van 17 september tot 22 september 2022 : “(…)”

l. Week van 10 september tot 16 september 2022 : “(…)”

m. Week van 13 augustus tot 9 september 2022 : “(…)”

n. Week van 6 augustus tot 12 augustus 2022 : “(…)”

o. Week van 30 juli op 5 augustus 2022 : “(…)”

p. Week van 23 op 29 juli 2022 : “(…)”

q. Week van 16 op 22 juli 2022 : “(…)”

r. Week van 9 op 15 juli 2022 : “(…)”

s. Week van 2 op 8 juli 2022 : “(…)”

t. Week van 25 juni op 1 juli 2022 : “(…)”

u. Week van 18 op 24 juni 2022 : “(…)”

v. Week van 11 op 17 juni 2022 : “(…)”

w. Week van 4 op 10 juni 2022 : “(…)”

x. Week van 28 mei op 3 juni 2022 : “(…)”

111. Hoe de verwerende partij in dergelijke omstandigheden besluit tot de afwezigheid van risico door willekeurig geweld is een raadsel.

112. In de eerste helft van 2021 was er een significante toename der veiligheidsincidenten (46%) en van de burgerslachtoffers (47%) ten aanzien van 2020. Een recordaantal sedert de vorige 4 jaar. Op welke elementen steunt het CGVS dan om op heden te kunnen oordelen dat de situatie op heden geen subsidiaire bescherming noodzaakt?

“(…)” (UNGA, 12 March 2021, p. 5)[i]

(…)

“(…)”⁷⁸

113. Sinds de machtswissel zijn de gevechten tussen de Taliban en IS niet uitgedoofd. Men leest hierbij over de meeste veiligheidsincidenten die zich in de provincie Nangarhar afspelen met burgers als slachtoffers:

a. De meeste incidenten vonden tussen september en december 2021 plaats in de provincie Nangarhar door de belangrijke aanwezigheid van ISKP:

“(…)”⁷⁹

b. In de slag die zich speelt tussen IS en de taliban vinden er aanvallen plaats op de burgers met honderden doden tot gevolg:

“(…)”⁸⁰

114. Daarnaast zijn er ook de toenemende gevechten tussen de taliban en NRF :

“(…)”⁸¹

115. Op 20 februari 2023, lieten rapporteurs en vertegenwoordigers van de Europese Unie en andere landen hun onrust gelden met betrekking tot de toenemende dreiging jegens de veiligheid en stabiliteit in Afghanistan :

(…)”⁸²

116. De terugkeer uit het Westen en het verblijf in het Westen van de verzoekende partij, de werkzaamheden van zijn vader vormen persoonlijke factoren in haar hoofd die een verhoogd risico tot ernstige schade met zich meebrengen, daar de strikt opgelegde toepassing van de Sharia door de Taliban de bevolking ertoe verhindert om te gaan met ongelovigen – o.a. mensen die terugkeren uit het Westen – en deze te helpen:

“(…)”⁸³

117. Naast het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 b, bestaat er een verhoogd risico het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c.

118. Uit de bovenstaande uiteenzetting, de arbitraire arrestaties, moorden, schendingen van de mensenrechten, ... zal de verzoekende partij bij terugkeer worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen die de nood aan subsidiaire bescherming verantwoorden onder 48/4, §2 b.

119. Door hier geen rekening mee te houden heeft de verwerende partij niet zorgvuldig gehandeld.

6.3.2.2. Humanitaire crisis

120. Aangaande de humanitaire crisis, leest men in het arrest nr. 270 813 uitgesproken door uw Raad zetelend

met 3 rechters op 31 maart 2022 :

“(…)”

121. Hierover verzamelde de verwerende partij, tegen de samenwerkings- en de zorgvuldigheidsplicht in, geen informatie tijdens het persoonlijk onderhoud. De vraag is immers of de verzoekende partij op heden bij terugkeer in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen zonder te kunnen voldoen aan elementaire basisbehoeften.

122. Ondanks het arrest van 31 maart 2022, toont de verwerende partij niet aan dat de humanitaire crisis los staat van de Taliban.

123. Men leest dat er net door de machtsgreep der taliban geen humanitaire hulp voor de bevolking meer voorhanden is. Slechts 2% van de bevolking heeft voldoende voeding en zelfs de beloofde hulp door de USA volstaat niet. De Verenigde Naties voorzien dat in 2023 28 miljoen Afghanen, hetzij 10 miljoen Afghanen meer dan in 2021, humanitaire hulp zullen noodzaken.

“(…)”⁸⁴

“(…)”⁸⁵

124. Een jaar geleden leefden er een 20.000.000 Afghanen in hongersnood:

“(…)”⁸⁶

125. Nog verder: 10% van de nieuwgeborenen overleven het niet en 95% van de bevolking ontbreekt voedsel :

"(...)"⁸⁷

126. Betreffende de ziekenzorg zouden 90% van de ziekenhuizen op korte termijn sluiten ten gevolge van de machtsgreep en van de bevroren internationale financiële steun:

"(...)"⁸⁸

127. In september 2023, hebben de Verenigde Naties hun hulp aan de bevolking moeten minderen zodat zij nog maar enkel uitgehongerden kunnen helpen en geen hongerige mensen :

"..."⁸⁹

128. Specifiek met betrekking tot terugkeerders :

"(...)"⁹⁰

129. Hieruit blijkt alweer dat, naast de humanitaire crisis als gevolg van de taliban, die an sich de toekenning van de subsidiaire bescherming ex artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verantwoordt, de verzoekende partij als terugkeerder een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van het gebrek van voldoening der basisbehoeften.

130. De oorzaak van de drastische verslechtering van de socio-economische situatie is zoals uit de opgesomde bronnen blijkt weldegelijk het gevolg van de machtswissel die ervoor zorgt dat allerhande middelen die voordien aanwezig waren (buitenlandse hulp, werkgelegenheid bij de overheid,...) er vandaag niet meer zijn.

131. Het CGVS is dusdanig tekortgeschoten in de beginselen van behoorlijk bestuur, in haar onderzoeksplicht, haar zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht door het te hebben nagelaten rekening te houden met de socio-economische situatie, het verhoogd risico als terugkeerder.

132. Het CGVS heeft een inbreuk gepleegd op artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en de plicht om rekening te houden met alle elementen van het verzoek en alle informatie over het land van herkomst.

133. Op dezelfde wijze heeft het CGVS zich geen vragen gesteld bij de vereiste aan een effectieve bescherming van niet-tijdelijke aard zoals vereist onder artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

134. De beslissing van het CGVS is niet behoorlijk gemotiveerd conform artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet

6.3.2.3. Besluit aangaande de subsidiaire bescherming

135. Het CGVS is dusdanig tekortgeschoten in de beginselen van behoorlijk bestuur, in haar onderzoeksplicht, haar zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht door het te hebben nagelaten rekening te houden met het profiel van de verzoekende partij, de veiligheidssituatie, de socio-economische situatie evenals het risico op onmenselijke en vernederende behandeling ingeval van terugkeer.

136. De verwerende partij heeft niet beantwoord aan de vereisten van artikel 48/5 (nood aan een effectieve bescherming van niet-tijdelijke aard) en van artikel 48/6, §5 (rekening houden met alle elementen) van de Vreemdelingenwet.

137. De beslissing van het CGVS is daarom niet behoorlijk gemotiveerd naar de maatstaven van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

138. De subsidiaire bescherming dient aan de verzoekende partij te worden verleend."

3. Nieuwe elementen

3.1. Verweerder legt op 3 december 2024 een aanvullende nota van 2 december 2024 neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;

- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;

- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;

- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;

- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;

- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;

- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;

- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;

- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

In het rapport van CEDOCA van 14 december 2023 wordt uitgebreid geciteerd uit en gebruik gemaakt van informatie afkomstig uit het *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, gepubliceerd in maart 2022 en in juni 2023, telkens met url-verwijzing in voetnoot.

3.2. Replicerend op de aanvullende nota van verweerder legt verzoeker op 4 december 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9) waarin hij betoogt dat de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van december 2023 en de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van november 2024, die verweerder als meest recentste bronnen aankaart, dan wel vrij actueel zijn, maar dat het rapport van december 2023 zelf wijst op de problemen die zij ondervinden omwille van tijds- en onderzoeksbeperkingen, dat de CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban* van 14 december 2023 ook tot deze conclusie komt, dat de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van november 2024 ook wijst op uitdagingen op vlak van onderzoek en dat hoewel er dus recente rapporten werden toegevoegd aan het administratief dossier, men kan concluderen dat de onzekerheid en onwetendheid groot blijft en verweerder de nodige voorzichtigheid aan de dag diende te leggen.

Betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, stelt verzoeker dat hoewel de veiligheidsincidenten door de taliban inderdaad zijn afgenomen na hun machtsovername medio tot eind augustus 2021, de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en/of andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen in Afghanistan sindsdien toenemen, dat ook de andere verslagen bevestigen dat willekeurig geweld wel degelijk steeds voorkomt, dat hoewel het laatste EUAA rapport van december 2023 geen gedetailleerde analyse geeft van de veiligheidssituatie per provincie, het wel laat zien dat in vele provincies nog steeds willekeurig geweld voorkomt, dat het rapport bovendien melding maakt van interne ontevredenheid onder de taliban, nu deze niet steeds de posten toegewezen krijgen waarop zij menen recht te hebben, dat de situatie in Afghanistan dan ook verre van gestabiliseerd is, dat gelet op het tijdsverloop sedert de machtsovername niet kan gesteld worden dat de taliban geen actor van vervolging zouden uitmaken, nu zij intussen de macht reeds meer dan 2,5 jaar geleden overnamen, dat de vraag rijst waarom zij de veiligheid intern niet kunnen garanderen, dat zij voor deze onveiligheid wel degelijk aansprakelijk gesteld dienen te worden.

Betreffende de socio-economische situatie in Afghanistan stelt verzoeker dat het niet langer opgaat de verantwoordelijkheid van de taliban, voor wat betreft de dramatische socio-economische situatie, te minimaliseren, dat zij deze mee veroorzaken, zo niet verergeren, door hun houding zowel intern als internationaal, dat de socio-economische terugval mee wordt veroorzaakt door de uitsluiting van de vrouwelijke helft van de bevolking uit het sociaal en economisch leven, dat het onterecht is dat het CGVS het feit dat de taliban internationale hulp aanvaarden als argument aanvoert om te stellen dat zij niet verantwoordelijk zouden zijn voor de situatie, dat de taliban duidelijk de hulp enkel aanvaarden als deze in hun kraam past, dat het Zweeds Comité zo op 15 maart 2024 haar activiteiten diende te staken omwille van stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm (Khaama, "*Swedish committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*", 17 maart 2024), dat anderzijds het mandaat van UNAMA verlengd werd met één jaar, precies omdat de nood van de bevolking zo groot is (Ariananews, "*UN security council extends Afghanistan mission mandate for one year*", 16 maart 2024), dat uit het verslag van UNAMA aan de veiligheidsraad (UNAMA, *Report on Afghanistan*, maart 2024) blijkt dat de situatie in Afghanistan thans nog verslechtert en dit op vele vlakken, dat uit dit verslag eveneens blijkt dat de taliban hun controle op de verplaatsingen in het land vergroten door meer personeel aan te werven voor het bezetten van checkpoints, dat de situatie van vrouwen en van niet-etnische Pashtoun eveneens verergerde, dat de situatie van de scholen eveneens verergerde in die zin dat meer en meer gewicht gegeven wordt aan islamitische lessen in het curriculum, dat de veiligheidsincidenten toenamen, dat burgers en met name ook kinderen wel degelijk gevisieerd blijven, slachtoffers worden, dat ook voormalig overheidspersoneel en familie gevisieerd blijven, dat ook de situatie van vrouwen er geenszins op verbeterde en dat ook mannen niet ontsnappen aan lijfstraffen, dat het bekomen van objectieve informatie problematisch blijft, nu journalisten in uiterst moeilijke omstandigheden dienen te werken, dat UNAMA zo onder meer rapporteert dat verslaggeving tegen de *de facto*-autoriteiten één jaar gevangenisstraf oplevert, dat de gevangenen overvol zitten en dat de leefomstandigheden aldaar beneden de menselijke waardigheid zijn, dat het risico in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen dan ook wel degelijk aan de taliban, de huidige *de facto*-overheid te wijten is, dat volgens het laatste verslag van UNAMA 69% van de bevolking onder de armoedegrens leeft, dat het feit dat er een verbetering is tegenover 2022 een schrale troost is, dat de gedwongen terugkeerders uit de buurlanden de economische situatie er niet op verbeteren, nu de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan, dat de economie dan ook duidelijk krimpt, dat de verwachtingen meer dan pessimistisch zijn, dat het voormalig overheidspersoneel nog steeds gevisieerd wordt, dat het risico om in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen dan ook aangetoond wordt, dat minstens dient vastgesteld te worden dat het CGVS desbetreffende niet het minste onderzoek uitvoert.

Verder wijst verzoeker erop dat het CGVS, wat de mogelijkheden van veilige terugkeer uit het Westen betreft, impliciet maar zeker toegeeft dat zij niet over gegevens beschikt met betrekking tot een terugkeer uit het Westen, dat er geen enkele informatie beschikbaar is over gedwongen of vrijwillige terugkeer naar Afghanistan tussen augustus 2021 en de eerste maanden van 2023, dat deze immers volledig werden opgeschort in augustus 2021, dat het er bovendien ook niet naar uit ziet dat er in de nabije toekomst door de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: de IOM) bijstand zal worden verleend bij een terugkeer naar Afghanistan, dat deze reeds in augustus 2021 opgeschort werd omwille van hun inschatting dat er geen veilige omgeving is voor terugkeer, dat er enkel gedwongen repatriëringen zijn vanuit het Westen omwille van terrorisme en het aldus gaat om personen die duidelijk niet verwesterd waren, dat wat vrijwillige terugkeer betreft, naast de cijfers van 1,2 miljoen terugkeerders vanuit Iran, duizenden vanuit Pakistan, wat eerder verplaatsingen zijn naar aanleiding van de oorlog, er geen betrouwbare cijfers zijn behalve deze van UNHCR van 2022, dat op 6 424 terugkeerders geregistreerd door UNHCR er 6 029 vanuit Pakistan kwamen, 372 uit Iran en slechts 23 vanuit niet buurlanden, dat dit niet gelijkgeschakeld kan worden met een terugkeer vanuit het Westen, dat het dan ook onterecht is dat het CGVS omwille van een gebrek aan informatie voorhoudt dat er geen problemen zouden zijn, dat het percentage terugkeerders vanuit het Westen dusdanig klein is dat daaruit, zeker voor wat betreft verwesterde jongeren of deze die aldus gepercipieerd riskeren te worden, geen veilige terugkeermogelijkheden kunnen afgeleid worden, dat er aanleiding is te onderstrepen dat het standpunt van UNHCR en IOM betreffende een stop op gedwongen terugkeer ongewijzigd blijft, dat het dan ook een raadsel is hoe verweerder tot deze conclusie komt aangezien er *de facto* geen terugkeer is naar Afghanistan vanuit de EU en er bijgevolg geen enkele manier is om te weten hoe deze groep van verwesterde Afghanen behandeld zal worden door de taliban, dat het dus op zijn minst opmerkelijk te noemen is dat verweerder geen onderzoek pleegde naar het risico noch enige vraag stelde aan verzoeker over een vrees door terugkeer uit België, doch zich enkel beperkt tot het beweren dat er geen risico bestaat en dat het verzoeker toekwam om enige vrees te individualiseren, des te meer daar verweerder in zijn aanvullende nota zelf aanhaalt dat er *quasi* geen gedwongen terugkeer heeft plaatsgevonden vanuit de EU naar Afghanistan sinds de machtsovername, dat hij nochtans handelt tegen de wetten van de sharia, die strikt worden toegepast, door om te gaan met westerlingen, en bij terugkeer afkomstig te zijn uit het Westen (een – volgens de taliban – ongelovig gebied), dat simpelweg op grond van die twee eenvoudige en gemakkelijk waarneembare elementen aldus persoonlijke elementen blijken die een gegronde vrees tot vervolging – en bijgevolg de toekenning van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet – staven, dat er in die zin eveneens dient verwezen te worden naar de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van december 2023.

Verzoeker betoogt dat er zich *in casu* werkelijk een probleem van verwestering, minstens gepercipieerde verwestering stelt, dat door het lange verblijf in België en het feit dat hij zich gedraagt naar de normen van de Belgische samenleving, het voor hem zeer moeilijk zal zijn om zich aan te passen aan de taliban, dat hij daarenboven zelfs het risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, zeker aangezien hij al in 2021, op jonge leeftijd, zijn land ontvlucht is en in 2022 in het Westen aankwam, dat zich *in casu* de vraag stelt of verzoeker het 'spel' zal kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken kan houden waardoor hij de aandacht van de taliban kan vermijden, dat verweerder de plicht heeft een risico-inschatting te maken voor Afghanen die uit Europa terugkeren na een lang verblijf in Europa, dat verweerder hierbij analyses dient te maken op grond van de beschikbare informatie over het risico bij het terug binnenkomen in Afghanistan na een lang verblijf in Europa, dat het CGVS hiermee haar zorgvuldigheids- en onderzoeksplicht schendt, dat het bij dit onderzoek naar 'verwestering' niet enkel gaat over de verklaringen hierover door hemzelf, dat het immers perfect aannemelijk is dat hij onvoldoende op de hoogte is van de concrete risico's die hij loopt bij terugkeer, dat hierbij enerzijds rekening gehouden dient te worden met het feit dat hij op een jonge leeftijd voor de machtsovername Afghanistan heeft verlaten en anderzijds met het feit dat er tot op heden nog geen gedwongen terugkeer vanuit de EU mogelijk is en hier bijgevolg geen duidelijke informatie over te vinden valt, dat verweerder daarentegen wél geacht wordt op de hoogte te zijn van die risico's, dat hetgeen onderzocht dient te worden dan ook is of verzoeker met argwaan zou bekeken worden door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan (bv. door controles, ondervragingen, onderzoek van gsm en sociale media...), dat deze vrees voor vervolging omwille van 'een verwesterd profiel' werd bevestigd door verschillende rapporten, hetgeen uitvoering werd uiteengezet in het verzoekschrift, dat bovendien uit de aanvullende nota van verweerder en de beschikbare landeninformatie blijkt dat de controle van passagiers die aankomen omschreven wordt als grondig en men stelt dat *anno* 2023 de taliban en hun inlichtingendienst (GDI) aanwezig zijn op de luchthaven, dat hij zich daadwerkelijk westerse waarden en normen eigen gemaakt heeft in die mate dat deze fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit, dat hij bijkomende stukken wenst toe te voegen aan zijn dossier, met name het bewijs van zijn tewerkstelling en een medisch attest waaruit blijkt dat hij psychische problemen heeft, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving via zijn tewerkstelling en vriendschappen een impact heeft op de manier waarop hij zich gedraagt, wat het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst, zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen in belangrijke mate verhoogt, dat het tevens niet onwaarschijnlijk is dat hij grote moeilijkheden zal

ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer deze niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin hij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, dat alles in acht genomen blijkt dat er in zijn hoofde een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. Verzoeker stelt dat gelet op het geheel van elementen die betrekking hebben op zijn specifieke en individuele omstandigheden er geoordeeld dient te worden dat hij aannemelijk maakt dat hij, in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst, in de negatieve aandacht van talibanleden en -aanhangers riskeert te komen en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij als verwesterd zal gepercipieerd worden, dat alles in acht genomen, er in zijn hoofde individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie, dat hieruit dient te worden geconcludeerd dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan aangezien hij als verwesterd gepercipieerd zal worden, dat in het bijzonder volgende factoren daartoe bijdragen: het feit dat hij al op jonge leeftijd zijn land van herkomst heeft verlaten en naar Europa is gekomen, het feit dat hij al sinds 2022 in België verblijft, het gegeven dat hij deelneemt aan de Belgische samenleving door zijn tewerkstelling, het feit dat hij de westerse waarden en normen heeft overgenomen, het feit dat zijn klederdracht allerm minst Afghaans is, het risico dat hij onder de aandacht van de taliban zal komen, hetzij op doorreis of bij terugkeer naar zijn lokale gemeenschap aangezien hij als jongvolwassene lang genoeg uit het land is geweest om als verwesterd beschouwd te worden en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet (meer) voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen. Verzoeker betoogt dat bovenstaande elementen duidelijk aantonen dat hij verwesterd is en zich ook nog verder wil integreren in België, dat hij zich nu naar de Belgische normen en waarden conformeert en zich (wegens zijn lange verblijf in het Westen én zijn verwestering hierdoor) niet meer kan aanpassen aan de normen en waarden van de taliban, dat moest hij moeten terugkeren naar Afghanistan, hij bijgevolg een risico op vervolging loopt als iemand die behoort tot de sociale groep van verwesterende Afghanen, dat hij zich niet langer kan conformeren met de normen en waarden opgelegd door de taliban, wat hem een doelwit voor de taliban maakt. Hij vervolgt dat hij bovendien een medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat hij psychische problemen heeft, dat aldus eveneens een onderzoek dient gepleegd te worden naar, enerzijds, hoe hij behandeld zal worden in zijn herkomstland, en als hij het risico loopt om het slachtoffer te worden van daden van vervolging, discriminatie, onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer, dat onderzoek over dit onderwerp door de veiligheidssituatie enkel in Kabul mogelijk is, dat de vaststelling erin bestaat dat een groot deel van de bevolking een belangrijk risico tot mentale problemen kent en de helft van de pubers die betrokken waren in het onderzoek de criteria van PTSD, depressie en angststoornis vervulden en dat medische hulp ontbeert zodat hij er niet kan behandeld worden. Verzoeker wijst hiervoor op een artikel van 23 juni 2022. Hij vervolgt dat uit een ander artikel van oktober 2022 blijkt dat de psychische verzorging in de gemeenschap meestal niet bestaande is, dat zelfs dringende behandelingen slechts voor één op vier personen haalbaar is alsook dat uit de COI *Focus* van 2022 blijkt dat mensen met een psychische aandoening worden gestigmatiseerd, bijzonder kwetsbaar zijn, het slachtoffer zijn van mishandelingen door de maatschappij en/of families en bescherming kunnen noodzaken als deel van een bijzonder sociale groep. Hij wijst erop dat recentere landenrapporten deze problematiek bevestigen, dat de EUAA *Country Focus* van november 2024 stelt dat de toegang tot de geestelijke gezondheidszorg ernstig beperkt is in Afghanistan met een groot tekort aan gespecialiseerde medische voorzieningen en professionals, dat het rapport benadrukt dat slechts een fractie van de bevolking toegang heeft tot dergelijke diensten en dat het stigma rond geestelijke gezondheid een bijkomend obstakel vormt voor mensen die hulp zoeken. Verzoeker stelt dat bovendien de algehele onveiligheid en repressieve maatregelen onder het taliban-regime bijdragen aan de chronische stress en angst, wat de geestelijke gezondheid van kwetsbare individuen verder verslechtert, dat het rapport wijst op een toename van repressieve praktijken die psychologische druk uitoefenen op terugkerenden en dat in het licht van het individuele vluchtrelaas, zijn verwesterd profiel en zijn kwetsbaar profiel, een bescherming in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet zich opdringt, dat minstens gelet op de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en de enorm prangende socio-economische situatie door toedoen van de machtsovername door de taliban, de toekenning van de subsidiaire bescherming zich opdringt.

3.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een tweede aanvullende nota voor waarbij hij de originele documenten betreffende de tewerkstelling van zijn vader voegt. Hij verduidelijkt in de voormelde nota dat de kopieën van deze documenten reeds werden neergelegd bij het CGVS.

De advocaat van verzoeker betoogt nog dat verzoeker een tijdje niet in een centrum heeft verbleven, dat hij twee maanden geleden in een nieuw centrum terechtkwam en daarna nog een tijdje moest wachten op een afspraak voor zijn psychische problemen, die hij sedert enkele maanden heeft en dat het advies bestaat uit consultatie twee maal per week maar dat er nog geen diagnose is.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.”*

Door bij de aanvullende nota van 4 december 2024 een attest *“Avis-Proposition thérapeutique”* van “Croix-Rouge de Belgique” van 4 december 2024 voor te leggen, zonder enige toelichting over de relevantie van dit stuk voor voormelde beoordeling van de procedurele noden, werpt verzoeker geen ander licht op voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Hierbij wijst de Raad er nog op dat het enkel een advies of een voorstel betreft van 4 december 2024, dat voorts niet blijkt wie dit document heeft ingevuld waarin gesteld wordt dat verzoeker lijdt aan een psychische problematiek, bestaande uit voornamelijk stress en angst, waarbij er sprake is van niet slapen. Nu geenszins blijkt dat een arts of iemand met de nodige specialisatie het document heeft ingevuld waarbij nog dient vastgesteld te worden dat het document geen handtekening bevat, wordt geenszins een psychische problematiek in hoofde van verzoeker aannemelijk gemaakt.

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste

fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker betreffende het onderzoek naar de veiligheidssituatie in Afghanistan dat in de COI Focus van januari 2022 te lezen valt dat bronnen – waaruit geconcludeerd kan worden dat de situatie in Afghanistan geen risico inhoudt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet – niet voorhanden waren, dat de UNHCR in 2022 aangaf dat men betrouwbare bronnen ontbrak, dat de media door de taliban werden vergrendeld en dat het dus heel moeilijk is om de situatie werkelijk in te schatten, dat verweerder in zijn beslissing niet aantoont dat de situatie vandaag anders is en dat er verschoond is aan het gebrek aan betrouwbare bronnen, dat het immers zo is dat zowel Asylus haar maandelijkse publicaties als ACLED haar wekelijkse publicaties over de incidenten in Afghanistan heeft stopgezet sedert december 2022, dat hoewel verweerder nu aan zijn motivatie een nieuwe bron heeft toegevoegd, met name *“Impact of improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”*, deze weinig bijbrengt, dat UNAMA zelf aangeeft dat het verslag enkel staft op informatie die in handen van UNAMA is terechtgekomen en dat er door UNAMA duidelijke en overtuigende informatie voorhanden is, dat een incident enkel wordt opgenomen in het verslag vanaf het ogenblik dat dit door drie verschillende informatiekanalen is geverifieerd, dat de data gebrekkig zijn door de beperkingen eigen aan het werkterrein in Afghanistan en dat journalisten enkel

verslagen kunnen uitbrengen die de taliban bevredigen, daar deze anders worden vervolgd, dat Human Rights Watch op dezelfde wijze in 2023 benadrukte dat er amper informatiebronnen voorhanden zijn en dat journalisten worden gecensureerd, dat de EUAA van januari 2023, die verweerder als meest uitgebreide bron aankaart, verre van actueel is, dat men zo leest dat gebeurtenissen na 30 juni 2022 niet in acht genomen worden, hetzij een half jaar voor de publicatie van de EUAA zelf, dat verweerder als meest recente bron de EUAA *Afghanistan Security Situation* van januari 2023 aanvoert, dat deze bron zich enkel over veiligheidsincidenten tot 30 juni 2022 ontfermt, dat de website van ACLED tot december 2022 veiligheidsincidenten in Afghanistan opsomde maar haar bijna wekelijkse publicaties plots heeft stopgezet, dat ACLED de bron was die door EUAA werd gebruikt om haar onderzoek te plegen naar veiligheidsincidenten en dat het dus om een belangrijke bron gaat die niet verder beschikbaar is.

Betreffende zijn vrees als terugkeerder en de beschikbare informatie hieromtrent, betoogt verzoeker dat hoewel EUAA, *Afghanistan Country Focus* van december 2023 informatie verschaft die relevant is voor het bepalen van de internationale beschermingsstatus voor de periode van 1 juli 2023 tot en met 30 september 2023, er opgemerkt dient te worden dat het rapport zelf wijst op de problemen die zij ondervinden omwille tijds- en onderzoeksbeperkingen, dat de CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban* van 14 december 2023 ook tot deze conclusie komt.

Verzoeker wijst zowel in zijn verzoekschrift als in zijn aanvullende nota van 4 december 2024 op een gebrek aan nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan omwille van tijds- en onderzoeksbeperkingen en stelt dat hoewel er dus recente rapporten werden toegevoegd aan het administratief dossier, men kan concluderen dat de onzekerheid en onwetendheid groot blijft en verweerder de nodige voorzichtigheid aan de dag diende te leggen. Voorts stelt verzoeker in zijn aanvullende nota dat het bekomen van objectieve informatie problematisch blijft, nu journalisten in uiterst moeilijke omstandigheden dienen te werken en dat UNAMA zo onder meer rapporteert dat verslaggeving tegen de *de facto*-autoriteiten één jaar gevangenisstraf oplevert.

De Raad wijst er vooreerst op dat het CGVS bij aanvullende nota van 2 december 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld, zoals verzoeker ook erkent in zijn aanvullende nota van 4 december 2024.

De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van december 2023 en november 2024, waarnaar verzoeker in zijn aanvullende nota verwijst, erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR *Guidance note* van februari 2022, waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst.

De Raad houdt in zijn beoordeling rekening met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afgaanse onderdanen.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in

het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming.

In casu dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift en zijn aanvullende nota tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoeker en om tot een oordeel te komen omtrent de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.6.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader bij de Afghaanse Nationale Politie (hierna: ANP).

4.6.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico heeft op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest gedood te worden door de taliban omwille van uw vader zijn werk bij de nationale politie (CGVS, p.13, 18).

Echter, werden uw verklaringen gekenmerkt door verschillende vaagheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw vluchtrelaas en uw vrees.

Vooreerst, was het profiel van uw vader als lid van de nationale politie niet geloofwaardig. U kon enkel zeggen dat uw vader veertig jaar voor de nationale politie werkte (CGVS, p.7). Hij was volgens u werkzaam als leerkracht in de politieacademie en in een grote gevangenis in Jalalabad (ibid.). Ondanks dat uw vader veertig jaar werkzaam was bij de politie kon u verder niet veel informatie meer geven. U wist niet waar de academie zich bevond of wat de exacte naam van de gevangenis was (CGVS, p.7-8). Over zijn werk in de academie kon u enkel zeggen dat hij er leerkracht was (CGVS, p.8). U wist niet waarom hij met zijn werk daar stopte en in de gevangenis begon, wat zijn rang was (...) (ibid.). Over de inhoudelijke invulling van uw vader zijn werk kon u ook zo goed als geen informatie geven (CGVS, p.8-9). Door uw zeer beperkte verklaringen in verband met het werk van uw vader, kan hier automatisch ook geen geloof aan worden gehecht. Aangezien uw vrees en de vervolgingsfeiten verband houden met het werk van uw vader, kan hier automatisch ook geen geloof aan worden gehecht.

Bovendien, wijst uw gebrek aan kennis ook op desinteresse in de algemene situatie en uw eigen situatie. Zo, gaf u aan dat zowel uw moeder als paternale oom beter op de hoogte waren van het werk van uw vader (CGVS, p.9, 11). Echter, hebt u hen nooit om meer informatie gevraagd (ibid.). Dit ondanks dat u nog steeds contact met hen hebt (CGVS, p.11-12). Nog merkwaardiger is het feit dat u samen met uw vader Afghanistan verliet, maar hem ook niet om meer informatie over zijn werk vroeg (CGVS, p.9). U verklaarde dat u de informatie niet nodig had (ibid.). Aangezien het werk van uw vader de rechtstreekse aanleiding was van uw

vrees en van uw vertrek uit Afghanistan is het niet geloofwaardig dat u zo weinig informatie kon geven. Dit ondanks dat u duidelijk de mogelijkheid had om beter op de hoogte te zijn. Er kon verder verwacht worden dat u op z'n minst op de hoogte was van de documenten die u voorlegde ter ondersteuning van uw verklaringen. Echter, kon u ook over de documenten bijna niets zeggen. U wist enkel dat één van de documenten de bankkaart van uw vader was, dat de certificaten iets met zijn werk te maken hadden en dat uw vader samen met zijn vrienden op de foto's stond (CGVS, p.11). Uw verklaringen hieromtrent waren zeer beperkt. Hoewel u uit de documenten informatie kon halen zoals het centrum waar uw vader les gaf of de opleidingen die hij volgde, was u hier niet van op de hoogte (zie administratief dossier). Opnieuw wijst dit op desinteresse. Bovenstaande elementen hebben een negatieve impact op de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en uw vrees.

Verder moet worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende waarde hebben bij de afgelegde verklaringen. Door uw beperkte en oppervlakkige verklaringen, kunnen de documenten het profiel van uw vader niet bevestigen. U legde ook enkel kopieën voor (zie administratief dossier). Daarnaast waren alle certificaten gedateerd van 2008 en 2009 en gingen ze enkel over het werk van uw vader in de academie (ibid.). Ze kunnen uw verklaringen dat uw vader tot aan de machtsovername werkte en dat hij het laatste jaar in een gevangenis werkte dus niet ondersteunen. Daarenboven is de foto op de werkbadge van uw vader niet duidelijk en kan hieruit op geen enkele manier worden opgemaakt dat het wel degelijk om uw vader gaat (ibid.). Dit laatste geldt ook voor de foto's die u van uw vader voorlegde (ibid.). Uit de foto's kan nergens worden opgemaakt dat de persoon die u als uw vader aanduidde, wel degelijk uw vader is. Over de foto's waar uw vader met meerdere personen opstaat, kon u niet zeggen wie de personen in kwestie zijn. Een aantal van de foto's zijn ook niet heel duidelijk (ibid.). Op geen enkele manier kan worden vastgesteld op welke plaats, welk tijdstip en in welke precieze omstandigheden de foto's genomen werden. Daarenboven moet worden benadrukt dat er aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt getoond.

Vervolgens zijn er een aantal tegenstrijdigheden op te merken tussen uw verklaringen bij de DVZ en uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud. Zo zei u bij de DVZ niets over de dreigbrieven die de taliban naar uw vader stuurde (CGVS-vragenlijst, d.d. 11.01.2023). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, gaf u als verklaring dat u bij de DVZ de tijd niet had om hierover te spreken (CGVS, p.17). Echter, werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u bij de DVZ de kans had om, in het kort, alle redenen te geven waarom u Afghanistan verliet en niet kon terugkeren (CGVS, p.3). U gaf toen op geen enkel moment aan dat er belangrijke elementen waren die u daar niet kon vertellen (ibid.). Nochtans, kunnen de drie dreigbrieven als een belangrijk element gezien worden. Het was dan ook uw verantwoordelijkheid om deze bij de DVZ te vermelden of op z'n minst, wanneer u ernaar werd gevraagd, aan te geven dat u de dreigbrieven bij de DVZ niet vermeldde. De geloofwaardigheid van de dreigbrieven en de bedreigingen werd hierdoor aangetast. U legde hiernaast ook maar één van de drie dreigbrieven voor (zie administratief dossier). Volgens uw verklaring dateerde deze dreigbrief van ongeveer drie maanden voor de machtsovername (CGVS, p.4). Echter, staat op de dreigbrief zelf 3 Rabiulalwal 1443 (10 oktober 2021 volgens de Gregoriaanse kalender) te lezen en dateert de brief dus van na de machtsovername (zie administratief dossier). Daarnaast mag niet worden vergeten dat Afgaanse documenten in het algemeen weinig bewijswaarde hebben. Hierdoor hebben ze slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van het vluchtrelaas. Zo blijkt het bijzonder moeilijk om echte van valse Afgaanse documenten te onderscheiden. Bovendien worden er vervalste talibanbrieven verkocht aan verzoekers om internationale bescherming om hun vluchtrelaas te ondersteunen. Ook de door u neergelegde documenten, zoals de dreigbrief en de documenten in verband met het werk van uw vader, kunnen vervalst zijn of enkel en alleen zijn opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming. Zie hiervoor de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf).

Opnieuw kunnen er door bovenstaande elementen vraagtekens worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en uw vrees.

Ten slotte, stelde u bij de DVZ dat de taliban meermaals jullie huis doorzocht (CGVS-vragenlijst, punt 5, d.d. 11.01.2023). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat de taliban jullie huis één keer doorzocht (CGVS, p.17). Wanneer u hiernaar werd gevraagd, zei u dat de taliban uw huis één keer doorzocht en dat ze één keer een dreigbrief brachten (ibid.). Opnieuw rijzen hierdoor vragen bij de echtheid van de vervolgingsfeiten. In de laatste dreigbrief die de taliban opstuurde, werd ook enkel aan uw vader gevraagd om zichzelf te presenteren (ibid.). Hierna gebeurde er niets meer (ibid.).

Omwille van de hierboven opgesomde redenen slaagde u er niet in uw problemen met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kunt u niet aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele of gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Zoals eerder al werd aangehaald, kunnen de documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde, deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. De documenten en foto's in verband met het werk van uw vader en de dreigbrief werden hierboven al besproken.

De kopie van uw taskera heeft enkel betrekking op uw identiteit, uw plaats van herkomst en uw nationaliteit. Deze elementen worden in deze beslissing niet in twijfel getrokken."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het profiel van verzoekers vader, noch aan het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.6.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.6.1.4. De verzoekende partij betoogt dat het niet verbaast dat hij weinig kan vertellen over het werk van zijn vader, dat het door de aard van het werk van zijn vader, bij de ANP, namelijk niet vanzelfsprekend is dat hij zich blootgeeft aan zijn zoon over zijn werkparcours, dat net om die reden de neergelegde documenten dan ook alle belang vertonen.

De aard van de tewerkstelling van de vader van verzoeker vormt in dezen evenwel geen afdoende verklaring voor zijn oppervlakkige en vage verklaringen over deze tewerkstelling, daar van verzoeker mag worden verwacht dat hij reeds de nodige maturiteit bezat om interesse te vertonen in het werk van zijn vader en daarover door hem te worden geïnformeerd. Het betreft hier een kernelement van verzoekers relaas, waarop hij zijn vrees bij terugkeer naar Afghanistan overwegend stoelt. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, zoals *in casu* de job van zijn vader. Waar kan worden aangenomen dat zijn vader in zekere mate gebonden was door een beroepsgeheim en/of verhinderd was vertrouwelijke of persoonsgebonden informatie te delen met zijn familie, verklaart dit niet waarom verzoeker niet in staat blijkt om meer uitgebreide informatie te verstrekken betreffende de taken en verantwoordelijkheden en de werkomstandigheden van zijn vader, los van individuele cases waarbij hij in de uitoefening van zijn functie zou zijn betrokken. Verzoeker wijst erop dat hij zijn vader is kwijtgeraakt aan de grens tussen Iran en Turkije, doch is het opmerkelijk, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat hij gezien hij samen met zijn vader Afghanistan verliet omwille van diens tewerkstelling zijn vader niet om meer informatie vroeg betreffende zijn werk. Ook is het bevreemdend en wijst het op een totaal gebrek aan desinteresse, zoals eveneens terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat verzoeker nooit om meer informatie heeft gevraagd bij zijn moeder en/of zijn paternale oom, terwijl hij wel nog met hen in contact staat en hij eveneens verklaarde dat voornoemde personen beter op de hoogte waren van de tewerkstelling van zijn vader (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9, 11). Verzoeker toont niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was zich terdege te informeren bij zijn moeder of zijn paternale oom in Afghanistan. Aangezien zijn vader zijn vroegere werkzaamheden niet langer uitoefent en hij Afghanistan net als hijzelf verlaten heeft, speelt bovendien het beroepsgeheim niet langer.

Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong ervan. *In casu* kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen omtrent de tewerkstelling van zijn vader. Het profiel van zijn vader vormt de kern van verzoekers vluchtrelaas, zodat mag worden verwacht dat verzoeker zich hier meer over zou hebben geïnformeerd bij zijn vader, na hun vertrek uit Afghanistan omwille van dat profiel, of erna bij zijn moeder en/of paternale oom met wie hij nog steeds contacten onderhoudt.

Verzoeker betoogt nog dienaangaande dat het merkwaardig is dat verweerder er blijkbaar vanuit gaat dat de reis naar Europa volledig vredevol en ontspannen verloopt terwijl hij en zijn vader de tijd nemen om rustig informatie uit te wisselen over het werk van zijn vader zonder te zijn aangedaan door de vlucht uit hun land waar ze werden bedreigd, door de moeilijkheden van de weg met het illegaal oversteken van grenzen, het illegaal doorreizen van landen, door de bezorgdheid om aan levensmiddelen te geraken of om hun veiligheid te waarborgen, door de vrees om te worden teruggedreven of zonder bezorgd te zijn over hoe gewoonweg in

leven te blijven, dat verweerder niet lijkt in te zien dat wanneer iemands leven op het spel staat, de eerste bezorgdheid erin bestaat na te gaan hoe te overleven, dat dit net is wat er tijdens de reis naar Europa op het spel stond zodat er slechts later tijd komt voor gesprekken, dat het feit dat hij het spoor van zijn vader verloren is aan de grens tussen Iran en Turkije dit uiteraard bevestigt en hij vraagt zich af of het CGVS wel bewust is van hoe de reisweg en de grensovergang naar Iran en naar Turkije geschieden, waarbij hij citeert uit een artikel van Amnesty International.

De Raad wijst erop dat de stresserende en emotionele omstandigheden van een vlucht er niet *ipso facto* toe leiden dat er geen tijd en ruimte is tijdens de vlucht om met elkaar te spreken en het uitwisselen van informatie. Van verzoeker die dient te vluchten net omwille van de tewerkstelling van zijn vader, kan wel degelijk verwacht worden dat hij een interesse zou hebben voor en informatie zou trachten te bekomen bij zijn vader omtrent de tewerkstelling van zijn vader. De door Amnesty International omschreven situatie aan de grens kan ook niet als verschoning voor het niet vergaren van informatie aangehaald worden, daar geenszins kan blijken dat voor de overgangspoging(en) aan de grens, er geen tijd zou zijn geweest voor gesprekken. Hierbij wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat zij op het moment van de machtsovername naar het huis van de paternale oom gingen en pas 15 dagen later Afghanistan verlieten (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6, 16) en hij voor de oversteek naar Turkije ongeveer drie maanden verbleven heeft in een onbekende stad bij de smokkelaar (verklaring DVZ, nr. 33). Verzoeker verklaart dat hij zijn vader is kwijtgeraakt op de grens van Turkije met Iran, dat ze wilden van Iran naar Turkije gaan, dat ze in een hinderlaag van de politie van Turkije waren gekomen en zijn vader opgepakt werd en teruggestuurd (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6).

Waar verzoeker nog stelt dat net om die reden de neergelegde documenten dan ook alle belang vertonen, gaat hij er aan voorbij dat hij, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, ook niet op de hoogte was van de inhoud van de documenten die hij heeft voorgelegd, dat hoewel uit de documenten informatie kon gehaald worden, verzoeker hiervan niet op de hoogte was, wat opnieuw wijst op desinteresse. Door voorts enkel te wijzen op het belang van zijn documenten, bij gebrek aan door hem gekende informatie over de voormalige tewerkstelling van zijn vader, weerlegt, noch ontkracht verzoeker de overige pertinente motieven omtrent de door hem voorgelegde documenten, zoals weergegeven in punt 4.6.1.2.

4.6.1.5. Verzoeker meent vervolgens dat men realistisch dient te zijn, dat verweerder verwacht dat hij onder andere exact zou kunnen aangeven hoeveel zijn vader verdiende, dat ook in het Westen de kennis van dergelijke informatie over familieleden niet voor zich spreekt, dat het aldus niet redelijk is om hierdoor te besluiten tot een ongeloofwaardig relaas.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat om de enkele reden dat verzoeker niet exact zou kunnen aangeven hoeveel zijn vader verdiende, besloten wordt tot de ongeloofwaardigheid van het relaas. De bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen.

De Raad acht het motief dat verzoeker niet wist hoeveel zijn vader verdiende overtollig. De overige motieven waarbij gesteld wordt dat verzoeker enkel kon verklaren dat zijn vader veertig jaar voor de ANP werkte, dat hij als leerkracht werkte in de politieacademie en in een grote gevangenis in Jalalabad, dat verzoeker ondanks die veertig jaar tewerkstelling, niet veel meer informatie kon geven, dat hij niet wist waar de academie was en niet de exacte naam van de gevangenis kent, dat hij enkel kon zeggen dat hij leerkracht was, dat hij niet wist waarom hij hiermee stopte en in de gevangenis begon of wat zijn rang was en dat hij over de inhoudelijke invulling van het werk van zijn vader zo goed als geen informatie kan geven. Deze motieven volstaan om de conclusie te schragen dat door verzoekers zeer beperkte verklaringen in verband met het werk van zijn vader, hier geen geloof aan kan gehecht worden. Verzoekers betoog inzake een overtollig motief werpt geen ander licht op de overige voormelde draagkrachtige motieven.

4.6.1.6. Verzoeker meent dat verweerder geen enkel van de door hem voorgelegde documenten heeft onderzocht, doch gaat met een dergelijk betoog volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waarin uitgebreid wordt ingegaan op de door verzoeker voorgelegde documenten, zoals blijkt uit de motieven weergegeven onder punt 4.6.1.2. Minstens toont verzoeker niet aan welk door hem voorgelegd document niet werd onderzocht of waarom het onderzoek zoals blijkt uit de motieven weergegeven onder punt 4.6.1.2. niet afdoende zou zijn.

4.6.1.7. Verzoeker meent dat verweerder een eenzijdig onderzoek voert en alle onpartijdigheid mist, dat verweerder steeds opnieuw de meest nadelige interpretatie weerhoudt, dat hij een gedeeltelijke analyse van de feiten doet en faalt in zijn motiveringsplicht.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker nalaat te verduidelijken welke relevante feiten door verweerder ten onrechte niet geanalyseerd werden in de bestreden beslissing. De loutere overtuiging voorts dat verweerder een eenzijdig onderzoek voert en alle onpartijdigheid mist, dat verweerder steeds opnieuw de

meest nadelige interpretatie weerhoudt, maakt nog niet dat dit zo is. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing kan zo geen vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. De Raad benadrukt dat de ambtenaren van het CGVS onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.6.1.8. Door louter voor te houden dat op grond van zijn verklaringen en de stukken uit het dossier de tewerkstelling van zijn vader niet betwist kan worden, en aldus louter zijn verklaringen te bevestigen en te verwijzen naar de door hem voorgelegde stukken, werpt verzoeker geen ander licht op de motieven weergegeven in punt 4.6.1.2., waaruit blijkt dat de door verzoeker neergelegde stukken in overweging werden genomen, alsook de redenen blijken waarom deze het profiel van zijn vader en zijn vluchtrelaas niet kunnen staven.

Betreffende het voorleggen ter terechtzitting van de originelen van de documenten over de tewerkstelling van verzoekers vader, waarvan verzoeker reeds kopieën had voorgelegd bij het CGVS, wijst de Raad erop dat dit geen ander licht werpt op de motieven van de bestreden beslissing. Hoewel niet langer kan gesteld worden *“U legde ook enkel kopieën voor (zie administratief dossier).”*, blijven de overige motieven betreffende de voorgelegde stavingstukken betreffende de tewerkstelling van verzoekers vader, met name *“Er kon verder verwacht worden dat u op z'n minst op de hoogte was van de documenten die u voorlegde ter ondersteuning van uw verklaringen. Echter, kon u ook over de documenten bijna niets zeggen. U wist enkel dat één van de documenten de bankkaart van uw vader was, dat de certificaten iets met zijn werk te maken hadden en dat uw vader samen met zijn vrienden op de foto's stond (CGVS, p.11). Uw verklaringen hieromtrent waren zeer beperkt. Hoewel u uit de documenten informatie kon halen zoals het centrum waar uw vader les gaf of de opleidingen die hij volgde, was u hier niet van op de hoogte (zie administratief dossier). Opnieuw wijst dit op desinteresse. Bovenstaande elementen hebben een negatieve impact op de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en uw vrees. Verder moet worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende waarde hebben bij de afgelegde verklaringen. Door uw beperkte en oppervlakkige verklaringen, kunnen de documenten het profiel van uw vader niet bevestigen. (...) Daarnaast waren alle certificaten gedateerd van 2008 en 2009 en gingen ze enkel over het werk van uw vader in de academie (ibid.). Ze kunnen uw verklaringen dat uw vader tot aan de machtsovername werkte en dat hij het laatste jaar in een gevangenis werkte dus niet ondersteunen. Daarenboven is de foto op de werkbadge van uw vader niet duidelijk en kan hieruit op geen enkele manier worden opgemaakt dat het wel degelijk om uw vader gaat (ibid.). Dit laatste geldt ook voor de foto's die u van uw vader voorlegde (ibid.). Uit de foto's kan nergens worden opgemaakt dat de persoon die u als uw vader aanduidde, wel degelijk uw vader is. Over de foto's waar uw vader met meerdere personen opstaat, kon u niet zeggen wie de personen in kwestie zijn. Een aantal van de foto's zijn ook niet heel duidelijk (ibid.). Op geen enkele manier kan worden vastgesteld op welke plaats, welk tijdstip en in welke precieze omstandigheden de foto's genomen werden. Daarenboven moet worden benadrukt dat er aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt getoond.(...)Daarnaast mag niet worden vergeten dat Afghaanse documenten in het algemeen weinig bewijswaarde hebben. Hierdoor hebben ze slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van het vluchtrelaas. Zo blijkt het bijzonder moeilijk om echte van valse Afghaanse documenten te onderscheiden. (...), Ook de door u neergelegde documenten, zoals (...) de documenten in verband met het werk van uw vader, kunnen vervalst zijn of enkel en alleen zijn opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming. Zie hiervoor de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op (...)).”* onverminderd overeind en volstaan zij om de vaststelling te schragen dat de door verzoeker voorgelegde documenten de voorgehouden tewerkstelling van zijn vader bij de ANP tot de machtsovername door de taliban, niet kunnen bevestigen.

4.6.1.9. Betreffende het door verzoeker bij zijn aanvullende nota van 4 december 2024 voorgelegde 'medisch attest', herhaalt de Raad dat verzoeker met het voorleggen van dit attest niet aannemelijk maakt psychische problemen te hebben.

Bovendien het loutere feit dat verzoeker heden psychische problemen zou hebben, leidt niet tot de vaststelling dat de door hem verklaarde gebeurtenissen zich daadwerkelijk hebben voorgedaan of dat door verzoeker wordt aangetoond dat de door hem verklaarde vrees een objectieve basis heeft. Uit het loutere feit dat verzoeker psychische problemen zou hebben kan geenszins afgeleid worden wat hiervan de oorzaak is. De loutere vaststelling van een mentale problematiek in hoofdte van verzoeker geeft geen inzicht in de precieze feitelijke omstandigheden die geleid hebben tot de mentale problemen.

4.6.1.10. Voorts meent verzoeker dat dient aangenomen te worden dat hij omwille de tewerkstelling van zijn vader voor de overheid een risico op vervolging kent, dat de bewering van verweerder dat hij zijn vrees voor de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt, regelrecht ingaat tegen de COI-focus van januari 2022 en de EUAA van januari 2023 die verweerder zelf ook aanhaalt. Hij meent dat de taliban, zoals in het opgesomde

voorbeeld van de EUAA van januari 2023, op zoek zijn naar verzoeker omdat een familielid van hem voor de vorige overheid heeft gewerkt, dat het feit dat hij als familielid van leden van de voormalige overheid nog steeds een objectief risico tot vervolging heeft wordt bevestigd door een artikel van augustus 2023 over buitengerechtelijke executies en vervolging van mensen die voor de vorige overheid werkten maar ook van hun familieleden, dat niet alleen mensen die voor de overheid werkten maar ook hun familieleden het voorwerp uitmaken van buitengerechtelijke executies en vervolging eveneens wordt bevestigd in de recente EUAA, *Afghanistan Country Focus* van december 2023, dat er dus niet ontkend kan worden dat hij omwille van de tewerkstelling van zijn vader bij de voormalige overheid een nood aan bescherming in zijn hoofde heeft aannemelijk gemaakt. Hij wijst er ook nog op dat omwille van het gebrek aan informatiebronnen en het feit dat familieleden worden bedreigd door de taliban om deze incidenten te melden, het voor zich spreekt dat het overgrote deel van de incidenten niet wordt gerapporteerd, dat er dus dient vastgesteld te worden dat de gerapporteerde incidenten slechts het topje van de ijsberg vormen en dat het werkelijke aantal waarschijnlijk schrikwekkend hoger ligt.

Verzoeker gaat er met zijn betoog vooreerst aan voorbij dat verweerder, noch de Raad geloof hechten aan de tewerkstelling van zijn vader bij ANP tot aan de machtsovername door de taliban. Verzoeker slaagt er niet in, zoals blijkt uit wat voorafgaat, de pertinente motieven die deze conclusie onderbouwen te weerleggen of hierop een ander licht te werpen. Hij kan dan ook niet overtuigen dat hij omwille de tewerkstelling van zijn vader voor de overheid een risico op vervolging kent.

Bovendien blijkt uit de informatie die verzoeker aanhaalt dat familieleden van personen die bij *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANDSF) behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie.

In de bestreden beslissing stelt verweerder dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de taliban op zoek zijn naar zijn vader of dat er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op zijn vader. In dit kader kan er ook op gewezen worden verzoekers paternale oom alsook zijn moeder en broers, heden nog steeds in Afghanistan verblijven en verzoeker verklaarde dat het goed met hen gaat (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6) en ook ter terechtzitting geen melding maakt van problemen die zijn familieleden in Afghanistan zouden kennen, zodat niet blijkt dat de familieleden van verzoekers vader heden problemen kennen met de taliban omwille van de (vermeende) tewerkstelling van verzoekers vader.

Het loutere feit dat verzoeker een familielid zou kunnen zijn van een vroeger lid van de ANDSF waarvan hij *a priori* niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft gehad met daden van vervolging nu verzoeker zijn vluchtrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt, is onvoldoende om een nood in verzoekers hoofde aannemelijk te maken. Door louter te wijzen op artikels en rapporten waaruit blijkt dat (familie)leden van voormalige leden van het ANDSF wel degelijk een groot risico lopen enkel en alleen omwille van het feit dat ze familie zijn van voormalige ANDSF werpt verzoeker geen ander licht op voormelde vaststellingen.

De Raad benadrukt overigens dat uit de landeninformatie hoe dan ook niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de voormalige ANDSF. Hoewel ook wordt aangegeven dat familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen ook vervolging kunnen riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de voormalige ANDSF (zie o.a. EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals* van augustus 2022, p. 56-65; EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 54-55, 70-72; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 62-63; EUAA, *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024, p. 28-30, 48-50; EUAA, *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 84-91, 134-135), wordt dit *in casu* niet aannemelijk gemaakt.

De Raad herhaalt dat verzoeker het profiel van zijn vader niet heeft aangetoond, noch geloofwaardige vervolgingsfeiten heeft aannemelijk gemaakt, noch aannemelijk heeft gemaakt dat de taliban op zoek zijn naar zijn vader, waarbij ook opnieuw kan gewezen worden op het feit dat verzoeker niet te kennen gaf dat zijn familieleden heden problemen zouden ondervinden met de taliban omwille van het (voorgehouden) profiel van zijn vader.

Verzoeker maakt zodoende *in casu* wegens de (vermeende) eerdere werkzaamheden van zijn vader geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

4.6.1.11. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan de tewerkstelling van verzoekers vader bij de ANP, noch aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6.1.12. Waar verzoeker stelt dat de Raad meermaals oordeelde dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijke verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas, wijst de Raad erop dat het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De Raad stelt echter vast dat er van twijfel geen sprake is daar, zoals blijkt uit bestreden beslissing en bovenstaande uiteenzetting, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

4.6.1.13. Betreffende de verwijzing van verzoeker naar een medisch attest waaruit zou dienen te blijken dat hij psychische problemen heeft, en waar hij meent dat dient onderzocht te worden hoe hij behandeld zal worden in zijn herkomstland, en als hij het risico loopt om het slachtoffer te worden van daden van vervolging, discriminatie, onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer, gelet op het feit dat uit landeninformatie blijkt dat voor PTSD, depressie en angststoornis medische hulp ontbreekt, zodat hij er niet zal kunnen behandeld worden, dat mensen met een psychische aandoening worden gestigmatiseerd, bijzonder kwetsbaar zijn, het slachtoffer zijn van mishandelingen door de maatschappij en/of families en bescherming kunnen noodzaken als deel van een bijzonder sociale groep, dat de toegang tot de geestelijke gezondheidszorg ernstig beperkt is in Afghanistan met een groot tekort aan gespecialiseerde medische voorzieningen en professionals, dat slechts een fractie van de bevolking toegang heeft tot dergelijke diensten en dat het stigma rond geestelijke gezondheid een bijkomend obstakel vormt voor mensen die hulp zoeken, herhaalt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde sprake is van psychische problemen, zoals uiteengezet in punt 4.1., zodat zijn betoog *in casu* niet dienstig is.

Door louter in het algemeen te betogen dat een groot deel van de bevolking een belangrijk risico op mentale problemen kent en de helft van de pubers die betrokken waren in het onderzoek de criteria van PTSD, depressie en angststoornis vervulden, dat de algehele onveiligheid en repressieve maatregelen onder het taliban-regime bijdragen aan de chronische stress en angst, wat de geestelijke gezondheid van kwetsbare individuen verder verslechtert en dat er een toename van repressieve praktijken is die psychologische druk uitoefenen op terugkerenden, maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat hij bij terugkeer psychische problemen zal ontwikkelen.

Bovendien wijst de Raad er nog op dat het eventueel louter hebben van psychische problemen in principe niet onder de criteria, bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, ressorteert, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming, zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de door hem aangehaalde psychische problemen in zijn hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan of op grond van een gebrek aan behandeling vervolging zou riskeren. Evenmin toont hij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden.

De Raad merkt verder op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de taliban hem op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding ontzegden of bij terugkeer zullen ontzeggen, laat staan dat dit hem geweigerd werd of zal worden omwille van één van de vervolgingsgronden van het Vluchtelingenverdrag.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoeker zich voor wat betreft de beoordeling van de medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, meer bepaald een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

4.6.1.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.6.2.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het CGVS in het arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022 werd opgelegd om de invloed van de terugkeer uit het Westen te onderzoeken, dat de Raad in arrest nr. 278 900 van 13 oktober 2022 herhaalde dat verwestering een invloed heeft op een risico tot vervolging, waarna verzoeker citeert uit arrest nr. 273 272 van 13 oktober 2022. Verzoeker stelt dat de motivering volgens de welke uit geen bronnen blijkt dat er geen ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandeld worden omdat "als dit het geval was geweest" instellingen of organisaties dit zouden hebben gemeld terwijl men weet dat de toegang tot informatiebronnen verhinderd wordt, niet kan worden bijgetreden, dat hoewel EUAA, *Afghanistan Country Focus* van december 2023 informatie verschaft die relevant is voor het bepalen van de internationale beschermingsstatus voor de periode van 1 juli 2023 tot en met 30 september 2023, er opgemerkt dient te worden dat het rapport zelf wijst op de problemen die zij ondervinden omwille van tijds- en onderzoeksbeperkingen, dat de CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban* van 14 december 2023 ook tot deze conclusie komt, dat verweerder omwille van de grote onzekerheid en onwetendheid de nodige voorzichtigheid aan de dag diende te leggen, dat in de praktijk zowel een gedwongen als een vrijwillige terugkeer naar Afghanistan *quasi* onmogelijk is, dat IOM en Fedasil op heden geen gedwongen, noch vrijwillige terugkeer naar Afghanistan voorzien, dat deze volledig opgeschort is sinds augustus 2021, dat het er bovendien ook niet naar uitziet dat in de nabije toekomst een terugkeer naar Afghanistan mogelijk zal worden gemaakt, dat het ook een raadsel is hoe verweerder tot deze conclusie gekomen is aangezien er *de facto* geen terugkeer is naar Afghanistan vanuit de EU en er bijgevolg geen enkele manier is om te weten hoe deze groep van verwesterde Afghanen behandeld zal worden door de taliban, dat het op zijn minst opmerkelijk te noemen is dat verweerder geen onderzoek pleegde naar het risico noch enige vraag stelde aan hem over een vrees door terugkeer uit België, doch zich enkel beperkt tot het beweren dat er geen risico bestaat en dat het verzoeker toekwam om enige vrees te individualiseren, des te meer daar verweerder in zijn aanvullende nota zelf aanhaalt dat er sinds de machtsovername geen gedwongen terugkeer naar Afghanistan heeft plaatsgevonden vanuit de EU, dat bovendien de vrijwillige terugkeer naar Afghanistan is opgeschort sinds augustus 2021 en dat deze maatregel nog steeds van kracht is.

Verzoeker betoogt dat hij tegen de wetten van de sharia, die strikt worden toegepast, handelt door om te gaan met westerlingen en bij terugkeer afkomstig te zijn uit het Westen, dat op grond van die twee eenvoudige en gemakkelijk waarneembare elementen persoonlijke elementen blijken die een gegronde vrees tot vervolging – en bijgevolg de toekenning van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet – staven, dat de taliban hebben aangekondigd dat asielzoekers die na afwijzing in Europa zouden worden teruggestuurd naar Afghanistan zouden worden beticht en dat hun rechtbank over hun lot zou beslissen, dat het niemand zal verbazen dat de rechtbank en het rechtssysteem der taliban niet de nodige waarborgen kunnen bieden aan de terugkeerder, dat daarbij een strikte toepassing van de sharia van de rechters wordt vereist, dat NANSSEN immers bevestigt dat Afghanen die terugkeren naar Afghanistan worden beschouwd als "ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders" die door hun "gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van de religie" die hen wordt toegeschreven onder artikel 48/3, §5 van de Vreemdelingenwet vallen, dat het Federaal Australisch Hof op 11 februari 2022 besloot dat de terugkeer als asielzoeker uit Australië een risico tot ernstige schade inhield, dat er in die zin eveneens verwezen dient te worden naar de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van december 2023 waaruit blijkt dat er verschillende interpretaties van de sharia-wetgeving bestaan en er geen formeel wettelijk kader is vastgesteld, dat men dus niet kan weten welke wetten juist van toepassing zijn en er sprake is van een "juridisch vacuüm", dat aangezien de uitgevaardigde instructies vaak vaag geformuleerd zijn, er ruimte wordt gelaten voor verschillende interpretaties, dat er bovendien gevallen zijn geweest waarin taliban-functionarissen elkaar in openbare verklaringen hebben tegengesproken, dat hij dus wel degelijk een risico loopt omwille van zijn verwesterd profiel, dat door het lange verblijf in België en het feit dat hij zich gedraagt naar de normen van de Belgische samenleving het voor hem zeer moeilijk zal zijn om zich aan te passen aan de taliban en hij daarenboven zelfs het risico loopt om vervolgd te worden door de taliban.

Verder stelt verzoeker dat verweerder de plicht heeft een risico-inschatting te maken voor Afghanen die uit Europa terugkeren na een lang verblijf in Europa, dat verweerder hierbij analyses dient te maken op grond van de beschikbare informatie over het risico bij het terug binnenkomen in Afghanistan na een lang verblijf in Europa, dat het CGVS hiermee haar zorgvuldigheids- en onderzoekspllicht schendt, dat het bij dit onderzoek naar 'verwestering' niet enkel gaat over de verklaringen hierover door hemzelf, dat het immers perfect aannemelijk is dat hij onvoldoende op de hoogte is van de concrete risico's die hij loopt bij terugkeer, dat hierbij enerzijds rekening gehouden dient te worden met het feit dat er tot op heden nog geen gedwongen terugkeer vanuit de EU mogelijk is en hier bijgevolg geen duidelijke informatie over te vinden valt, dat verweerder daarentegen wél geacht wordt op de hoogte te zijn van die risico's, dat hetgeen onderzocht dient te worden dan ook is of hij met argwaan zou bekeken worden door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan (bv. door controles, ondervragingen, onderzoek van gsm en sociale media...), dat deze vrees voor vervolging

omwille van 'een verwesterd profiel' werd bevestigd door verschillende rapporten, dat de COI van 14 december 2023 er eveneens op wijst dat de controle van passagiers die aankomen omschreven kan worden als grondig en dat *anno* 2023 de taliban en hun inlichtingendienst (GDI) aanwezig zijn op de luchthaven, dat hieruit aldus voldoende blijkt dat hij risico op vervolging, doch minstens op ernstige schade, loopt ingeval hij op heden zou terugkeren naar Afghanistan. Verzoeker meent dat verweerder geen onderzoek heeft gevoerd naar zijn situatie, dat hij in België aankwam in december 2022.

In zijn aanvullende nota herneemt verzoeker een deel van het betoog dat hij reeds in zijn verzoekschrift uiteengezet heeft. Hij stelt verder dat er zich *in casu* werkelijk een probleem van verwestering, minstens gepercipieerde verwestering stelt, dat hij al in 2021, op jonge leeftijd, zijn land ontvlucht is en in 2022 in het Westen aankwam, dat zich *in casu* de vraag stelt of hij het 'spel' zal kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken kan houden waardoor hij de aandacht van de taliban kan vermijden, dat hierbij rekening gehouden dient te worden met het feit dat hij op een jonge leeftijd voor de machtsovername Afghanistan heeft verlaten.

Verzoeker stelt dat hij zich daadwerkelijk westerse waarden en normen eigen gemaakt heeft in die mate dat deze fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit, dat hij bijkomende stukken wenst toe te voegen aan zijn dossier, met name het bewijs van zijn tewerkstelling en een medisch attest waaruit blijkt dat hij psychische problemen heeft, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving via zijn tewerkstelling en vriendschappen een impact heeft op de manier waarop hij zich gedraagt, wat het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst, zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen in belangrijke mate verhoogt, dat het tevens niet onwaarschijnlijk is dat hij grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer deze niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin hij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, dat alles in acht genomen blijkt dat er in zijn hoofde een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie, dat gelet op het geheel van elementen die betrekking hebben op zijn specifieke en individuele omstandigheden er geoordeeld dient te worden dat hij aannemelijk maakt dat hij, in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst, in de negatieve aandacht van talibanleden en -aanhangers riskeert te komen en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij als verwesterd zal gepercipieerd worden, dat alles in acht genomen, er in zijn hoofde individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie, dat hieruit dient te worden geconcludeerd dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan aangezien hij als verwesterd gepercipieerd zal worden, dat in het bijzonder volgende factoren daartoe bijdragen: het feit dat hij al op jonge leeftijd zijn land van herkomst heeft verlaten en naar Europa is gekomen, het feit dat hij al sinds 2022 in België verblijft, het gegeven dat hij deelneemt aan de Belgische samenleving door zijn tewerkstelling, het feit dat hij de westerse waarden en normen heeft overgenomen, het feit dat zijn klederdracht allerminst Afghaans is, het risico dat hij onder de aandacht van de taliban zal komen, hetzij op doorreis of bij terugkeer naar zijn lokale gemeenschap aangezien hij als jongvolwassene lang genoeg uit het land is geweest om als verwesterd beschouwd te worden en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet (meer) voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen. Verzoeker betoogt dat bovenstaande elementen duidelijk aantonen dat hij verwesterd is en zich ook nog verder wil integreren in België, dat hij zich nu naar de Belgische normen en waarden conformeert en zich (wegens zijn lange verblijf in het Westen én zijn verwestering hierdoor) niet meer kan aanpassen aan de normen en waarden van de taliban, dat moest hij moeten terugkeren naar Afghanistan, hij bijgevolg een risico op vervolging loopt als iemand die behoort tot de sociale groep van verwesterende Afghanen, dat hij zich niet langer kan conformeren met de normen en waarden opgelegd door de taliban, wat hem een doelwit voor de taliban maakt en dat in het licht van zijn individuele vluchtrelaas.

4.6.2.2. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het

sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *adhoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische

berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44- 45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kabul zeer grondig en hebben *de facto*-immigratieambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto*-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november

2024, p. 45) wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld (zie EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de Taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de Taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze

overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de taliban hebben aangekondigd dat asielzoekers die na afwijzing in Europa zouden worden teruggestuurd naar Afghanistan zouden worden beticht en dat hun rechtbank over hun lot zou beslissen, merkt de Raad op dat verzoeker ter ondersteuning van zijn betoog verwijst, met vermelding van de weblink, naar en citeert uit een artikel van InfoMigrants *“Un porte-parole taliban affirme que les Afghans expulsés d'Europe seront ‘traduits en justice’”* van 31 augustus 2021. Uit dit artikel blijkt dat deze verklaring van Zabiullah Mojahid geschiedde ten aanzien van de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung. In dit artikel wordt eveneens de weblink opgenomen van het desbetreffende artikel uit de voormelde Oostenrijkse krant. Uit dit laatstgenoemde artikel blijkt dat de stelling dat de woordvoerder van de taliban, Zabiullah Mojahid, verteld heeft dat Afghanen bij hun terugkeer veroordeeld moeten worden, gebaseerd is op één passage in één interview in de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en *in concreto* vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context ervan, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghanen betrokken waren, aan talibanwoordvoerder Zabiullah Mujahid de vraag stelde: *“Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?”* en deze antwoordt: *“Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht.”* (*“Zou uw regering Afgaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijks strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?”*) *“Ja, ze worden voor de rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat.”*) Dat met deze passage wordt verwezen naar elke Afgaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerminst duidelijk.

4.6.2.3. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS betreffende verzoeker:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

4.6.2.4. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker verklaarde dat hij op de dag van de machtsovername verhuisde naar Jalalabad (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6) en dat hij en zijn vader nog vijftien nachten in Jalalabad waren en daarna beslisten het land te verlaten (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16). Aldus kan bezwaarlijk worden aangenomen dat er sprake is van een vertrek voor de machtsovername. Verzoeker heeft zijn vormende jaren doorgebracht in Afghanistan en tot minstens zijn meerderjarigheid in Afghanistan heeft verbleven, alwaar hij tot de negende graad naar school ging en Koran lessen volgde (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels 2 jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds december 2022, *in casu* iets meer dan 2 jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afgaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, drie broers, zus en

paternale oom in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog om de twee à drie maanden contact heeft met zijn moeder en parternale oom (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11) en bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Ook kan vastgesteld worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

Waar verzoeker bij zijn aanvullende nota van 4 december 2024 bewijsstukken van zijn tewerkstelling voorlegt, stelt de Raad vast dat een tewerkstelling niet aantoonde dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. De voorgelegde stukken waaruit een tewerkstelling blijkt, tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, i.e. een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kan zijn tewerkstelling op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij zich gedraagt naar de normen van de Belgische samenleving, dat hij omgaat met westerlingen en in zijn aanvullende nota aanvult dat hij zich daadwerkelijk westerse waarden en normen eigen gemaakt heeft in die mate dat deze fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit, dat zijn deelname aan de Belgische samenleving een impact heeft op de manier waarop hij zich gedraagt en dat hij de westerse waarden en normen heeft overgenomen en wijst op zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving via vriendschappen beperkt hij zich tot blote beweringen die hij op geen enkele wijze staft of onderbouwt. Bovendien toont hij met voornoemd betoog en de verwijzing naar zijn gewijzigde klededracht die "*allermint Afghaans*" is en naar zijn wil om verder in België te integreren hoogstens aan dat hij zich wil aanpassen aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit kan niet volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn (lange) verblijf in België.

Waar verzoeker wijst op een medisch attest waarin wordt aangeraden om therapie te volgen voor een psychische problematiek – en los van de vaststelling dat hieruit geenszins het bestaan van een psychische problematiek in hoofde van verzoeker blijkt (zie punt 4.1.) – verduidelijkt verzoeker vooreerst niet op welke wijze een psychische problematiek in het kader van de beoordeling van de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering een relevant gegeven is. Voorts merkt de Raad op dat het loutere feit dat verzoeker in België een therapeutische behandeling wordt aangeraden – waarbij zelfs nog geenszins blijkt dat verzoeker die bepaalde behandeling ook volgt – niet wil zeggen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Verzoeker, die simpelweg verwijst naar zijn lang verblijf in Europa, zijn tewerkstelling en een 'medisch attest', maakt niet aannemelijk dat zijn levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn lang verblijf in Europa, en enkele beweringen over zijn gedrag, zijn uiterlijk en zijn integratie, geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Hij is aldus niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geëist/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van iets meer dan 2 jaar in België

fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van een gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

4.6.2.5. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, die verwijst naar de EASO “COI query Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende moeder en paternale oom.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa.

4.6.2.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota van 4 december 2024 een betoog voert omtrent het gebrek aan gegevens met betrekking tot een terugkeer uit het Westen, wijst de Raad er op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De Raad verwijst eveneens naar de uiteenzetting in punt 4.4.

Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing wat volgt:

“De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden."

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de controle van passagiers die aankomen omschreven kan worden als grondig en dat *anno* 2023 de taliban en hun inlichtingendienst aanwezig zijn op de luchthaven en in zijn aanvullende nota van 4 december 2024 bemerkt dat de taliban hun controle op verplaatsingen in het land vergroten door meer personeel aan te werven voor het bezetten van checkpoints, verwijst de Raad naar wat hierover werd uiteengezet in de bestreden beslissing. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

4.6.2.7. Verzoekers betoog inzake het gebrekkig onderzoek naar het risico omwille van (toegeschreven) verwestering en terugkeer uit het Westen en zijn kritiek op de beschikbare landeninformatie die wordt gehanteerd en die hij nog steeds onvoldoende acht, te meer gelet op het feit dat er sinds de machtsovername slechts enkele Afghanen gedwongen lijken te zijn teruggekeerd uit Europa, kan niet anders doen besluiten.

De Raad wijst erop dat bij de bovenstaande beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

4.6.2.8. Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind en in zijn aanvullende nota van 4 december 2024 stelt dat ook mannen niet ontsnappen aan lijfstraffen, stipt de Raad aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota van 4 december 2024 louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier

geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

4.6.2.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat in de praktijk zowel een gedwongen als een vrijwillige terugkeer naar Afghanistan *quasi* onmogelijk is, dat IOM en Fedasil op heden geen gedwongen, noch vrijwillige terugkeer naar Afghanistan voorzien, dat het er ook niet naar uitziet dat er in de nabije toekomst een terugkeer naar Afghanistan mogelijk zal worden gemaakt en in zijn aanvullende nota van 4 december 2024 onderstreept dat het standpunt van UNHCR en IOM betreffende een stop op gedwongen terugkeer ongewijzigd blijft en ter staving hiervan citeert uit het persbericht “*UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety*” van 7 oktober 2023, wijst de Raad erop dat dit betoog niet dienstig is nu, het weze herhaald, noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

4.6.2.10. Wat betreft verzoekers verwijt dat verweerder geen enkele vraag stelde over zijn vrees door een terugkeer uit België doch zich enkel beperkt tot het beweren dat er geen risico bestaat en het hem toekwam om enige vrees te individualiseren, wijst de Raad erop dat het feit dat de *protection officer* niet gevraagd heeft naar een vrees door een terugkeer uit België, geen afbreuk doet aan de pertinente weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en de vaststellingen hierboven aangaande een risico wegens verwestering. Verzoeker had de mogelijkheid om over zijn vrees door een terugkeer uit België verklaringen af te leggen tijdens zijn persoonlijk onderhoud of elementen hierover bij te brengen door middel van zijn verzoekschrift of een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118). *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden hoe zijn terugkeer uit België een invloed heeft op zijn risico bij terugkeer. Zijn betoog is dan ook niet dienstig.

4.6.2.11. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. De Raad wijst er hierbij nog op dat *in casu* wel degelijk voldoende actuele informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen.

Ook betreffende de verwijzing van verzoeker naar andere arresten van de Raad, wijst de Raad erop dat dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar hij verwijst kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Hetzelfde geldt voor verzoekers verwijzing in zijn verzoekschrift naar een arrest van het Federaal Australisch Hof van 11 februari 2020.

4.6.2.12. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.6.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.6.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip ‘ernstige schade’ in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van

financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupatie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift en de aanvullende nota van 4 december 2024, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift, onder verwijzing naar verschillende rapporten en nieuwsberichten, dat slechts 2% van de bevolking voldoende voeding heeft en zelfs de beloofde hulp door de VSA niet volstaat, dat de Verenigde Naties voorzien dat er in 2023 28 miljoen Afghanen, hetzij 10 miljoen Afghanen meer dan in 2021, humanitaire hulp zullen noodzakken, dat er een jaar geleden 20 miljoen Afghanen in hongersnood leefden, dat 10% van de nieuwgeborenen het niet overleven en 95% van de bevolking voedsel ontbreekt, dat betreffende de gezondheidszorg, 90% van de ziekenhuizen op korte termijn zouden sluiten ten gevolge van de machtsgreep en van de bevroren internationale financiële steun en dat de Verenigde Naties in september 2023 hun hulp aan de bevolking hebben moeten minderen zodat zij nog maar enkel uitgehongerden kunnen helpen en geen hongerige mensen. Verder verwijst verzoeker in zijn aanvullende nota van 4 december 2024 naar een artikel aangaande de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm, met name Khaama "*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*" van 17 maart 2024, naar een artikel betreffende de verlenging van het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan, met name Ariana News "*UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year*" van 16 maart 2024, en naar het UNAMA "*Report on Afghanistan*" van maart 2024. Verzoeker betoogt dat uit het verslag van UNAMA van maart 2024 valt af te leiden dat de controle van verplaatsingen in het land zijn vergroot en de checkpoints worden bezet door de taliban, de situatie van de scholen is verergerd, veiligheidsincidenten toenemen, de gevangenen vol zitten en de leefomstandigheden aldaar beneden de menselijke waardigheid zijn, 69% van de bevolking onder de armoedegrens leeft, de economische situatie niet verbetert en de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan, de economie duidelijk krimpt en de verwachtingen pessimistisch zijn en aldus zo het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen is aangetoond. Betreffende verzoekers verwijzingen naar bovenvermelde artikelen en rapporten, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat er net door de machtsgreep der taliban geen humanitaire hulp voor de bevolking meer voorhanden is, dat de oorzaak van de drastische verslechtering van de socio-economische situatie het gevolg is van de machtswissel die ervoor zorgt dat onder meer buitenlandse hulp er vandaag niet meer is en in zijn aanvullende nota van 4 december 2024 stelt dat het niet langer opgaat de verantwoordelijkheid van de taliban voor de dramatische socio-economische situatie te minimaliseren, dat zij deze mee veroorzaken, zo niet verergeren door hun houding zowel intern als internationaal en hiermee zou wensen te wijzen op de economische-financiële sancties met hindernissen op vlak van humanitaire hulpverlening, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en

economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

4.6.3.3. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op het feit dat hij zal terugkeren na een verblijf in Europa, noch door te wijzen op de grove mensenrechtenschendingen door en het 'schrikbewind' van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, drie broers, zus en paternale oom nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6) en dat hij nog om de twee à drie maanden contact heeft met zijn moeder en paternale oom (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11).

4.6.3.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

4.6.3.5. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.6.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.7.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en de *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto*-autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANDSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers – , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiietische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto*-strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 59: “In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between *de facto* Afghan forces and Pakistani forces.”). UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

4.7.3. Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Verzoeker citeert uit rapporten, waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze informatie over de veiligheidsincidenten is dezelfde of ligt in lijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in punt 4.7.2. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in de provincie Nangarhar alsnog een reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld. De verwijzing in het verzoekschrift naar zijn terugkeer uit en verblijf in het Westen als persoonlijke factoren in zijn hoofde die een verhoogd risico tot ernstige schade met zich meebrengen is in die zin dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker een betoog voert over het gebrek aan (betrouwbare) informatie om een analyse over de veiligheidssituatie in Afghanistan te kunnen maken, wijst de Raad op wat hieromtrent wordt gesteld in punt 4.4.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. De Raad wijst er hierbij opnieuw op dat *in casu* wel degelijk voldoende actuele informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen.

4.7.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER